

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 15 SAYI: 80 Temmuz-Ağustos 2004

“Bilimadamı”nın
“Medya” Serüveni

Kan Tadı

Yeni-Osmanlıcı
Efendi Bir “Bilimadamı”

Sabetaycılık

Yaz Sıcığında
Ekonomi
[Tüccarlar Arası Savaş ve Barış]

küçük-burjuva aydın kesim 1980'li yıllarda bilimsel sosyalizmden kopmuştur. Marksizm-Leninizmin "özgür düşünceye ket vurduğu" iddialarıyla gerçekleştirdikleri kopuş, büyük bir bölümünü emperyalist propaganda aygıtlarında çalışmaya yöneltirken, buna karşı çıkan küçük bir bölümünü de perspektifsizlik içine itmiştir

3

"BİLİMADAMI" NIN
"MEDYA"
SERÜVENİ

Haluk Gerger'in "*Kan Tadı - Belgelerle ABD'nin Kara Kitabı*" üzerine bir değerlendirme.

10

KAN
TADI

Şimdi projeler savaşı başlamıştır: Büyük Ortadoğu projesi, İslam Ortak Pazarı projesi, Avrasya projesi, Büyük Doğu projesi ve nihayet Yalçın Küçük'ün Doğu Birliği projesi. Bu projelere TÜSİAD'ın "bölgesel süper güç Türkiye" projesini de eklemek gerekmektedir. Bu projelerin coğrafyası ise, "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne büyük Türk dünyası" olmaktadır.

20

YENİ-OSMANLICI
EFENDİ
BİR "BİLİMADAMI"

Yalçın Küçük'ün yeniden popülerleştirdiği sabetaycılık hakkında kısa bilgi.

27

SABETAYCILIK

Bu yaz sıcakta ekonomiyi ısıtan emperyalist ülkelerdeki gelişmeler olmaktadır. Emperyalist ülkelerde faiz oranlarını yükseltme yönündeki eğilimler bu ısınmanın daha da artacağını göstermektedir.

28

YAZ SICAĞINDA
EKONOMİ
[TÜCCARLAR ARASI
SAVAŞ VE BARIŞ]

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

Bu sayı İLKER Matbaası'nda basılmıştır. Baskı Tarihi: 6 Ağustos 2004

Ederi: 1.000.000 TL

“Bilimadamı”nın “Medya” Serüveni

“Globalizm” propagandasının olağanüstü boyutlarda yoğunlaştığı, küçük-burjuvaları tümüyle etkisi altına aldığı dönemde (1992-2001), kendilerini “dinazor” vb. olarak tanımlayan bilimadamlarının* en büyük “şikayeti” (ki buna utangaç bir “globalizm” eleştiriciliği de denilebilir) **bilimin ve bilimsel bilginin değersizleştirildiği** olmuştur.

Bu süreçte, olguculuktan beslenen eklektizm (seçmecilik) ve pragmatizm, bilimsel bilginin yerine **kurgusal bilginin** geçirilmesine hizmet etmiştir.

Kurgusal bilgi, neye ait olduğuna ve nasıl oluştuğuna bakılmaksızın, her türden olgunun istenilen amaca uygun olarak birbirine eklenmesiyle ortaya çıkartılmıştır. Bilginin tekil ve parçasal olduğu, dolayısıyla kişiden kişiye değiştiği ve kişi tarafından “kendi gerçekliğine göre” yeniden şekillendirilebileceği anlayışı, kurgusal bilginin zaferi olarak ortaya çıkmıştır.

Bu, küçük-burjuva aydınlarının olgucu-

luktan eklektizme ve oradan da pragmatizme doğru *salto mortale*'si** olmuştur.

Kendilerini hâlâ “bilimadamı” olarak tanımlayan ya da ayrımcılık suçlamasına maruz kalmamak için “bilimci” olduğunu söyleyen aydınların bu ölüm parendesinin en önemli sonuçlarından birisi ise, “bilimsel eser”lerin yerini “olgu seçkileri”nin alması olmuştur.

“Medya” ve onun “önde gelen” köşe yazarları, günlük olarak kurgusal bilginin üretim merkezleri olurken, “bilimsel eser”ler de bu kurgusal bilginin kitaplaştırılmasına dönüşmüştür.

1983 yılında Murat Belge'nin “*Tarihselden Güncelliğe*” adlı kitabıyla başlayan yeni tip “eser” ya da “yayın” biçimi, A. Savaş Akat'ın İletişim Yayınları tarafından 1983'de yayınlanan “*Alternatif Büyüme Stratejisi*” ile “seminer tebliğ”den “bilimsel eser”e sıçrama yapmıştır. Zaman içinde “beyin fırtınası” adı altında her türden bilim dışı ve hiçbir bilimsel ölçüye ve disipline ihtiyaç duymayan duygu ve düşüncelerin ortaya atıldığı “tink-tank” faaliyetleri “bilimadamı”nın köşe yazıları haline dönüşürken, geleneksel gazeteciler “tink-tank” elemanı haline dönüşmüştür. Edebiyat diliyle ifade edilecek olursa, “deneme” yazarlığı gazete köşe yazarlığına dönüşürken, gazetelerin köşe yazarları da “deneme” yazarı haline dönüşmüştür.***

* “Bilimadamı” tanımını cinsiyet ayrımı yapmaksızın “bilim”le ilgilenen, “bilim” alanında çalışan insanlar tanımlamak için kullanıyoruz. “Globalist” propagandanın getirmiş olduğu kavramsal çarpıklıklar ve kavramların içeriklerinin boşaltılmasının bir sonucu olarak ortaya çıkan “bilim adamı-kadını” ayrımı “işadamı-işkadını”, “evkadını-işkadını” sözcükleri kadar bile işlevsel değildir. Yine de bilim ile kendi cinsiyeti arasında ayrım yapabilen “bilimciler” olduğu sürece, “bilimadamı”nın yanında “bilimkadını” sözcüğünün kullanılması istemi de sürüp gidecektir. Aynı şekilde, “çağımızda” (“globalizm çağı”nda) “sınıf ayrımlarının önemini yitirdiği, bunların yerine çevrecilik, kadın sorunu gibi global ayrımların öne geçtiği” iddiası varlığını sürdürdüğü ölçüde, “bilimadamı”nın yanına “bilimkadını”ni ekleme modası devam edecektir.

** Ölüm parendesi.

*** M. Belge, “*Tarihten Güncelliğe*”nin önsözünde şöyle yazmaktadır: “kısa bir süre öncesine kadar ‘deneme’ bütün yazı türleri içerisinde belki de en az ilgimi çekeniydi. Hele kendimi ‘denemeci’ olarak hiç düşünmemiştim. Modası geçmiş bir tür gibi görünüyordu deneme. Fazlasıyla kişiseldi; bir adam

Böylece “bilimsel toplantı” (seminer, panel vb.) tebliğleri kitaplaşırken (“bilimsel yapıt”laşırken), köşe yazıları “bilimsel”leşmiş ve her türden “bilimadamı”, “prof. dr.” ünvanlarını kullanmayan köşe yazarı haline gelmiştir.

Özellikle ve “tercihan” ABD’de eğitim görmüş “entelektüel” köşe yazarlarının piyasaya çıkmasıyla birlikte, “bilimadamı” köşe yazarları sıradan bir köşe yazarlığına tenzili rütbe etmiş, ABD eğitilmiş “entel” köşe yazarları “bilimselleşmiş”tir. Bu dönüşümle birlikte, “entelektüel” köşe yazarları ile “bilimadamı” köşe yazarları arasında hızlı bir rekabet başlamıştır.

Bunların bir sonucu olarak, örneğin, borasacıların “idolü” Dick Grasso’yla “imajsal” benzerlik taşıyan İsmet Berkan, birdenbire ve ortaokul bilgisiyle, matematik uzmanı olarak okuyucuların karşısına çıkabilmiştir.*

oturuyor, hayat hakkında ‘kanı’larını yazıyordu. Bense bu çağda herhangi bir özelliğe yer bırakmayan bilimsel bir söylemin geçerliliğine inanıyordum. Denemeciliğin bir çeşit ‘entelektüel teşhircilik’ içerdiğinden de kuşku vardı.”

Köşe yazarlığına soyunan M. Belge ve türdeşlerinin “deneme” yazıları, “bilimadamı”nın “hayat hakkındaki kanıların” yazmalarıysa eğer, bu yazıların hiçbir bilimsel değere sahip olmadığı, **salt dünsel imgeler** olduğu açıktır.

* İsmet Berkan’ın “bilimciliği”, köşe yazarlarının “bilimadamı”lığına nasıl terfi ettiğinin ilginç bir örneğidir. Biraz uzun olmakla birlikte bu terfi örneğini kısaca özetleyelim:

İsmet Berkan, 2 Mayıs pazar günü “*Bir Paralel Öyküsü*” başlıklı bir yazı yayınlamıştır. Pazar gazetelerinin gelenekselleşmiş “pembe” yazılarına pek uygun düşmeyen bu “bilimsel” yazısı, “Milattan önce 300 yılında Öklid isimli Yunanlı bir filozof, daha önce yapılmayı yaptı, geometriyi var etti.” cümlesiyle başlamaktadır. İ. Berkan, ortaokul bilgisiyle matematiğin “tarihi”ni, “bilim felsefesi”ni, “medyatik” dilde ifade edersek, “masaya yatırmış”tır.

Öklid’le başlayan İsmet Berkan “öyküsü”, “paradokslar” a ulaşarak pazar gazetelerinin “pembe”liğine uygun sona doğru ilerler.

Dizisinin sonuna doğru şöyle yazar İ. Berkan:

“Bir dönem kümeler teorisinin bütün sorulara cevap verebileceği düşünülürdü. Sanırım ortaokulda ‘modern matematik’ okuyan herkes kümeler teorisinin ne olduğuna aşına.

Kümeler teorisi birtakım paradoksları beraberinde getirdi.

Paradoks denen özel durum aslında eski Yunandan beri bilinen bir şey. En ünlü ‘paradoksu’ Eleali Zenon’du. Onun kaplumbağa ve Aşil paradoksu, dünyada hareket diye bir şeyin olmadığını kanıtlamaya yönelikti.

Elbette başka ünlü paradokslar da var. Mesela ‘Giritli paradoksu.’ ‘Bir Giritli filozof demiş

ABD’de dezinformasyon “medyacılığı” eğitiminden geçmiş köşe yazarlarının artan egemenliği karşısında, kendisini “bilimadamı” olarak gören, “bilimsel” çalışma yapan prof. dr.’lar, bilimi ve bilimsel verileri popülize etmekten, magazinleştirmekten başka bir yol bulamamışlardır. Böylece Murat Belge ve A. Savaş Akat’ın 1980’lerde başlattıkları “popüler bilim”, giderek yeni kuşakların tek “bilimsel eğitim” malzemesi haline gelmiştir.

ki bütün Giritliler yalancıdır.’ Hadi bakalım çıkışın içinden. Cümle doğruysa o zaman Giritli filozofun yalan söylemiş olması yani cümlenin yalan olması gerekiyor.

Aynı paradoksun başka versiyonları da var: Bir adadaki berber, kendi kendine traş olmayanların hepsini traş ediyormuş... Peki berber kendini de traş ediyor muymuş?

O zaman cümle yalan olmuyor mu? Kendini traş etmiyorsa yine yalan değil mi?” (*Radikal*, 20 Haziran 2004)

İsmet Berkan pazar gazetesinin “pembe” dizisinde Öklid, Zenon derken, sonunda Bertrand Russell’e evrilir. “Anıtsal bir kitap” olarak tanımladığı Russell’in *Principia Mathematica*’sına ulaşır ve buradan yeni bir “matematikçi”ye, Kurt Gödel’e yönelir. Ulaştığı yer ise, Kurt Gödel’in “mükemmel ispatı” olarak matematiğin, “aynı anda hem **tam** hem de **tutarlı** olamayacağını, yani, sistem eğer **tam** ise **tatarsız** olacak, **tutarlı** ise **eksik** olacaktır” vargısidir.

Tüm bu pazar “pembe”liği içinde Russell’in, yeni-olguculuktan varoluşçuluğa ve ampirizmden pragmatizme kadar herşeyi içeren eklektizminin varlığını göstermiştir.

Russel eklektizminin “iki kişinin aynı anda kavrayabileceği bir şey kesinlikle yoktur”, “mutluluğun sınırı, dünyanın korkunç, bir yer olduğu gerçeğiyle yüzleşmektir” türünden “atasözleri” İsmet Berkan tarafından yeniden kurgulanmıştır. İsmet Berkan, pazar “pembe”liği içinde söylemektedir ki, bu dünyada tam ve tutarlı birşey yoktur, eğer tutarlılık anyorsanız eksikliği kabul edeceksiniz, eksiksizlik (tam) istiyorsanız tutarsızlığı hoş göreceksiniz.

Bu vargıdan sonra tek sorun, bu mantığı içinde yaşanılan koşullara uygulamaktır. Örneğin, eğer AKP iktidarının tutarlı olmasını isterseniz eksikliklerini önsel olarak kabul etmek zorundasınız; yok eğer AKP’nin eksiksiz olmasını istiyorsanız tutarsız davranışlarına da hoşgörü göstermelisiniz. Böylece bu mantığı istenilen yerde, istenildiği gibi kullanmak da kişiye bırakılmaktadır.

İsmet Berkan’ın “bilimsel” pozlarla sürdürdüğü yazı dizisi Russelvari bir mutluluk reçetesiyle sonlanırken, kendisi şu sözlerle yazılarını noktalar:

“Bilenler biliyor ben matematikçi değilim, bu disiplinin eğitimini de almadım. Sadece bir amatör olarak kitapları edindiğim bilgileri burada **eglençe niyetine** pazar günleri okuyucularıyla paylaşıyorum.” (abç) (*Radikal*, 27 Haziran 2004)

Bu gelişme karşısında, “akıntıya karşı durmak”la övünen “marksist” ya da “solcu” “bilimadamları” ise “popülite”lerini yitirmeye başlamışlardır. Dün (1980 öncesi) kendilerini dinleyen, kitaplarını alıp okuyan kitle kaybolmuştur. Yaşanan ekonomik bunalımlar ve krizler içinde kendi yaşam “standartları”nı sürdüremez hale gelen bu “bilimadamları”, yitirdikleri “popülite”leriyle moralman da çökmeye başlamışlardır. Bu çöküş, devrimci düşünceden “toplumsal dönüşümün evrimselliği”ne ve oradan da evrilen sürece “eklemlenmeye” yol açmıştır.

İşte bu ortamda internet, “medya” köşe yazarlarını “bilimselleştirirken”, “bilimadamları”nı “medyatikleştirmiş”tir. “Medya”da köşe tutan “bilimadamları”, bir yandan üniversitedeki “görev”lerini sürdürürken, diğer yandan “medyatik” yazılarla eski popülitelelerini yeniden kazanmaya çalışmaktadırlar. Bu çabalarında zaman zaman Prof. Dr. Adnan Çoker’in başına geldiği gibi,* bazen “istenmedik” durumlarla karşılaşsalar da, ya-

* Soyut resmin “ustalarından” olarak tanıtılan Prof. Adnan Çoker, 1980 sonrasında işbirlikçi burjuvalar için “mavi” tablolar üreten ve onların “mekanları” için akrilik çalışmalar yapan bir “sanatçı”dır.

Adnan Çoker olayı, 19 Ekim 1999 akşamı o zamanın İktisat Bankası’nın sahibi Erol Aksoy’un “sanat dünyasına katkı” amacıyla düzenlediği “ünlü Türk ressamı” Fahr el Nissa Zeid’in soyut resim sergisinin açılışında meydana gelmiştir. Serginin baş davetlisi olan Hülya Avşar, Sakıp Sabancı ve Erol Aksoy ile “geyik muhabbeti” yaparken, gazetecilerin sarı kırmızı renklerin ağırlıkta olduğu tablonun önünde fotoğraflarını çekme istekleri karşısında, “Sar kırmızı renklerin önünde poz vermem, ben koyu Beşiktaşlıyım” demesi üzerine, Prof. Adnan Çoker, “Siz kimsiniz ki sanat ve resim hakkında böyle konuşuyorsunuz” diye çıkışır. Bu sözler üzerine Hülya Avşar, “Anlamak zorunda değilim, ayrıca siz kim oluyorsunuz da benim yanımda duruyorsunuz, siz benim yanımda bile duramazsınız. Siz son derece saygısız ne yaptığımı bilmeyen insanlardan birisiniz... Siz önce saygılı olun” dedikten sonra “sanatsever işadamları” Erol Aksoy, Adnan Çoker’i kolundan tutarak dışarıya çıkarır.

Soyut ressam Adnan Çoker soyut resim sergisinden atıldıktan sonra, Hülya Avşar’ın şu sözleri “medya”da günlerce yayınlanmıştır: “Bu insan kafayı yemiş yahu... Yani öldürebilirim bu adamı, iğrenç yaratık... Bahsettiğim dangalak buydu... Andropoz olsa gerek... Saçma sapan kendini bilmez insanlar... Cehalet gider eşeklik baki kalır. Ve bu insan da bunun en güzel örneğidir...”

Bu olay, işbirlikçi burjuvaziye hizmet ederek ve onlara hoş görünerek paraya ve popüleriğe kavuşacağını düşleyen bilimadamları ve sanatçıların ne denli “değerli” (!) olduğunu göstermektedir.

şamlarından fazlaca şikayetçi değillerdir. Bu dönemde ne kadar “bilimsel yayın” yaptıkları ise fazlaca önemli değildir. Onlar zaten akademik kariyer sahibi oldukları için, yeni “bilimsel yayın” peşinde koşmak gereği bile duymamaktadırlar. Tüm çabaları “medya”daki yerlerini korumaktan ibarettir.

İşte bu süreçte “oyunu kuralına göre oynamak” ya da “düzeni düzenin içinden teşhir etmek” gibi veciz sözlerle köşe yazarlığına soyunmuş “solcu bilimadamları”, neoliberalizmin “adsız savunucuları” haline dönüşmüşlerdir.

Köşe yazarı ekonomist “bilimadamları” borsa, döviz ve faiz üçgeninde “piyasa aktörleri”ne yardımcı olurlarken, aynı zamanda “piyasa”nın olumsuzluklarını da sergilediklerine, bu yolla “insanları” bilinçlendirdiklerine bile inanırlar. Prof. Dr. Hürşit Güneş gibileri bu bilinçlendirme eylemlerini parti (CHP) başkan adaylığı ile örgütlemeye faaliyetine bile dönüştürmeye çalışırlar.

Bazıları ise, kendilerinin Hürşit Güneş, A. Savaş Akat ya da M. Belge kadar “dönmediklerine” inanırlar ve çevrelerini de inandırır. Ama bir süre sonra “kırılma”ya uğrarlar. Sakıp Sabancı’nın ölümü üzerine işbirlikçi burjuvazinin ne denli değerli olduğunu keşfeden Server Tanilli örneğinde olduğu gibi, “kırılma”, “beyin travması” ile sonuçlanır.**

Herşeye rağmen ya da “inadına” bilimden ve bilimsellikten taviz vermemekle övünen, ama çeşitli nedenlerle “medya” ortamına giren “bilimadamları” ise, günlük gazeteye yazı yetiştirmek uğruna bilimsellikten

** Prof. Dr. Server Tanilli, Sakıp Sabancı’nın ölümü üzerine 23 Nisan 2004 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinde şunları yazmıştır:

“Vehbi Koç gibi, Sakıp Sabancı’nın arkasında bıraktığı eser de, ulusal sınırları aşarak kimliğini ortaya koyduğu kadar, ülkemizde emeğe açtığı büyük olanaklar bakımından övgüye layıktır.

Fabrikalar, teknik ve sosyal bir olgudur. Sakıp Sabancı’nın cenazesinde yürüyenlerin arasında, sıradan büyük bir halk kesimi de vardı: Çalışanlara ‘ekmek kapısı’ açmış bir kişinin ruhuna dua ediyorlardı.

Ayrıca, ‘alçakgönüllülüğü’ de bağlamıştı halkı. Yaygın şöhreti, okulları ve üniversitesi ile, eğitime olan katkılarında da geliyordu.

Sanat severliği, müzeciliği de unutulmaz... Özetle, sıradan bir sanayici değildi giden; topluma ve yaşamın güzelliklerine açılan bir kişi, bir ‘kişilik’ti...

Onuruyla yaşayıp ölen bir kuşaktandır o! Anısının önünde saygılarla eğilelim...”

hızla uzaklaşırlar. Tüm küçük-burjuva “sol” aydınlarında olduğu gibi, ekonomik, toplumsal ve siyasal konulara ilişkin “dünkü” bakış açıları “çağın gerisinde kaldığından”, **güncel olma** çabasıyla, varolan bakış açılarını da yitirmeye başlarlar.

Bir zamanlar kırmızı kaşkolu ile “en hızlı komünist” ve “deha” sahibi olarak piyasaya çıkan ve bugün “sabetayist avcısı” haline dönüşen Yalçın Küçük, “*Aydın Üzerine Tezler*”inde gazetecilik ile güncelliğin ilişkisini şöyle tanımlamaktadır:

“... gazeteci geçici’yi, günceli yavaşayan kimsedir; günlük olanı abartma eğilimi taşıyan kalemdir. Aslında telefon ve daktilo bile denebilir. Bir adım daha atılabilir; gazeteciden yazar bile olamayacağı haklı olarak söylenebilir.

...Türkiye’de her gün yazan fıkra yazan geleneği bir yoksulluğun işaretidir. Yazarlar açısından büyükçe bir dramdır; hep geçici’yi kalıcı yapmaya çalışmanın trajik örneklerini vermek durumunda kalıyorlar. Türkiye açısından ise tam bir trajediyi sergiliyorlar: Düşün alanını tutuyorlar. Gresham’ın kötü paranın iyi parayı kovma yasası türünden bir etkileme ile Türkiye’nin teorik sıhğına katkıda bulunuyorlar.”*

Yalçın Küçük’ün sözleriyle, köşe yazarı “bilimadamları”, güncellik uğruna, geçici olguları kalıcı gibi görmeye ve göstermeye başlamışlardır.

Bu süreçte internet keşfedilmiştir. Bütün dünyanın parmaklarının ucunda olduğuna, bir klik’i ile dünyaya bağlanıldığına inanmış “bilimadamı” köşe yazarları için internet kurtarıcı olmuştur. Bir başka deyişle, internet, gazeteye günlük yazı yazma zorunluluğu içinde kıvranan “bilimadamları”nın imdadına yetişmiştir. Bilimsel bir yapıt ortaya çıkarabilmek için aylar ve yıllar süren araştırma ortamından internetin sonsuzluğuna atlama yapan bu “bilimadamları”, internet “araştırmacılığı”nda akademik kariyer yapacak kadar ilerleme göstermişlerdir.

Dr. Ergin Yıldızoğlu gibi, akademisyenlik ile köşe yazarlığı arasında tutarlı bir çizgi izleyen, ancak “uzmanlık alanı”ndaki olgusal daralma karşısında internet atıfçılığına yöne-

lenler olduğu gibi, günlük yazılarını derleyerek “bilimsel yapıt”lar üretenler bile ortaya çıkmıştır. Onlar, *Yeni Şafak* köşe yazarı Fehmi Kuru ile ülkemize ithal edilen “internet alıntıcılığı ve atıfçılığı”nın en iyi müşterileri olmuşlardır. Artık her türlü düşüncelerini ya da kanılarını bilimsel görünüm altında yazılı hale getirebileceklerdir. Bunların doğruluğunun ya da tutarlılığının kanıtı ise internet sonsuzluğunda (isterseniz buna internet çöplüğü de diyebilirsiniz) bulunacaktır.

İnternette bulamadıkları kaynakları ise, www.amazon.com vb. yerlerden kredi kartı ile sipariş ederek ele geçiren bu “bilimadamı” yazar, akademik görevinin avantajını kullanarak (doktora ya da profesörlük tezlerinin araştırma bölümlerini, yani “hamalık” işlerini, klasik akademik hiyerarşiye uygun olarak, “asistanlara” yaptırmak), bu kaynakları derletebilmektedirler. Bu yolla günlük gazete yazılarının dışına çıkan “bilimsel yapıt” yayınlama olanağına kavuşurlar. Haluk Gerger’in “*Kan Tadı - Belgelerle ABD’nin Kara Kitabı*” bu “bilimsel yapıt” cılığın en talihsiz örneklerinden biri olmuştur.

“Bilimsel” yapıt üretemeyenler ise, “bilimsel” sempozyumlarda podyuma çıkarlar:

“Sheraton Otelinde başlayan ‘1. Ulusal AIDS Savaşım Sempozyumu’ sona erdi.

Sempozyumun son gününde, Prof. Dr. Ünal, Hürriyet Gazetesi Köşe Yazarı Dr. Gündüz Tüzmen ve manken Deniz Akkaya, AIDS ve toplumların sorumluluğu hakkında bilgi verdiler.”**

“Çağımızın vebası” olarak tanımlanan AIDS’e karşı “kamuoynunu” uyararak ve eğitmek gibi “ulvi” amaçlarla podyuma çıkan bu “bilimadamları”, “kamuoynunun” dikkatini çekebilmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. TDK sözlüğüne göre, “belli bir konuda düzenlenen oturum veya seminer, bilgi şöleni” olarak adlandırılan “sempozyum” a ilgi çekebilmek için “ünlü” mankenlerle bile sahneye çıkabilmektedirler.

Burada şaşırtıcı hiçbir yan yoktur. “Bilimadamları”nın “medya” serüveni bunlarla başlamadığı gibi, bunlarla da sona ermektedir. Onların “popüler” olmak için yapamayacakları şey yoktur. “Popüler”lik uğruna, “medya”da yer almak uğruna, “32

* Yalçın Küçük: *Aydın Üzerine Tezler-3 1830-1980*, s: 18-19, Ekim 1987.

** *Hürriyet*, 1 Aralık 2002.

Büst”cüler gibi çıplak poz vermekte bir an bile tereddüt etmezler.*

“Bilimadamları”nın ve “aydınlar”ın bu “medya” serüveni, aynı zamanda kendi iç dinamiği ile gelişmeyen kapitalizmin egemen olduğu bir ülkede işbirlikçi-tekelci burjuvazinin (Gramscici dilde ifade edersek) “organik aydını” olma çabası olarak da ortaya çıkmaktadır. Bu işbirlikçi-tekelci burjuvazinin “organik aydınları” olma çabası, dalga dalga küçük-burjuva aydın kesimin alt tabakalarına kadar yayılmıştır. Kimi zaman “kamu emekçisi” olan, kimi zaman “dershane sahibi” olarak “kamu”nun karşısına çıkan ve kendilerine “öğretmen” denilen “ast aydınlar” her ne kadar “medya”da köşe tutabilecek büyüklükte değillerse de, toplumun içinde işbirlikçi-tekelci burjuvazinin “organik aydını” olma sevdalılarının izdüşümü olarak hareket ederler. Televizyon dizilerinde sunulan aile, toplum ve birey imgelerinin birebir uygulayıcısı misyonunu üstlenen bu “astu-baylar”, özel okullarda geliştirilen “bireysel-liği” “kamu” okullarında da pratiğe geçirmeye çalışırlar. Böylece “bilimadamları”nın “medya” serüveni, “öğretmen-öğrenci kaynaşmasının örneği” olarak “mangal ve piyama partileri”yle maddeleşir.

* “32 Büst” olayı, küçük-burjuva aydın kesimin içinde bulunduğu çürüme ve yozlaşmaya ilişkin en somut örneklerden birisidir. 2000 yılının Mayıs başlarında gazetelere yansıyan “Aydınlar da soyunur” başlığı ile verilen “32 Büst” kitabı, bir “grup aydını”nın ya da “entel”in çıplak fotoğraflarının yer aldığı bir “proje”dir. “Sınırlı sayıda basılan” bu kitap için “özel olarak” çıplak poz veren “enteller” şunlardır: Nejat Yaşaşoğulları, Serra Yılmaz, Faruk Malhan, Şakir Eczacıbaşı, Sarkis, Murathan Mungan, Ayşe Erkmen, Paul McMillen, Hilmi Yavuz, Sezer Duru, Banş Pirhasan, Haydar Karabey, Beklan Algan, Kerem Kurdoğlu, Ayşe Çağlar, Yurdaer Altıntaş, Aykut Köksal, Mustafa Taviloğlu, Naz Erayda, Melih Fereli, Ömer Madra, Gülsüm Karamustafa, Fatih Özgüven, Babür Tongur, Mustafa Avkıran, Arif Çağlar, İnci Asena, Edhem Eldem, Dikmen Gürün, Sadık Karamustafa, Orhan Silier, Kutluğ Ataman.

Bunların içinde MUDO’nun sahibi Mustafa Taviloğlu ya da Koleksiyon Mobilya’nın sahibi Faruk Malhan gibi “entel” işadamları olduğu gibi, Ömer Madra ve Hilmi Yavuz gibi “yeni fethullahçı” “Açık Radyo”cular bulunmaktadır. Bu “soyunan enteller”in büyük çoğunluğu Türk Tarih Vakfı üyesi olup, Orhan Silier Türk Tarih Vakfı Yönetim Kurulu başkanıdır. Bunların kaçının yeni kuşak üzerinde etkisi olduğu, kaçının “legalleşmiş sol” ile ilişki içinde olduğu, şüphesiz bu ilişki içinde olanlar tarafından bilinmektedir. Ancak bu küçük-burjuvaların çürümüşlükleri, yozlaşmışlıkları bu olayla çınl-çıplak ortaya çıkmıştır.

ÖTEKİLER...**

Eski “solcu” küçük-burjuva aydınlarının “medya” serüveni, bilimsel ölçülerin ortadan kalkmasına yol açtığı gibi, varolan bakış açılarının da yitirilmesine neden olmuştur. Bu, özellikle “akıntıya karşı” hâlâ ayakta durmaya ve tutarlı olmaya çalışan, belli bir bakış açısını koruma çabası içinde bulunan köşe yazarı bazı bilimadamlarında sıkça görülmektedir.

Örneğin *Cumhuriyet*’in köşe yazarı Erol Manisalı (Prof. Dr.), bir iktisatçı olarak dışa bağımlı ekonominin görüngülerini ve bunun siyasal yansımaları yazılarında sıkça işlemektedir. Kimi zaman “ulusal sol” bakış açısıyla yazılar kaleme alan Erol Manisalı, “medya”nın işbirlikçi tutumunu yerden yere vurur. Ancak bu “sol” bakış açısı, onu bir yandan “popüler söylem”e yöneltirken, diğer yandan yanılgılara sürüklemektedir. Diğer bir ifadeyle, “medya” işbirlikçilerine karşı yazılan, giderek “medya” işbirlikçilerinin mantığını yine onların kendi mantıklarıyla çürütmeye yönelmiştir. Böylece “karşı tarafın” mantığı ve bu mantığın söylemi Erol Manisalı’nın yazılarına egemen olmaya başlamıştır. Bu da kendisini yanılgılara sürüklemektedir.

Erol Manisalı “*Türkiye’de ve Avrupa’da ‘Sol’ Çok Farklıdır...*” başlıklı yazısında şunları yazmaktadır:

“Ben Londra’da yaşayan bir İngiliz vatandaşı olsam, İşçi Partisi hükümeti benim için *‘sol politika izleyen’* bir hükümettir.

Bir İngiliz vatandaşına göre Tony Blair hükümeti, İngiltere içindeki politikası ve uygulamasıyla *‘sol’* bir hükümettir. Buna karşılık dışarıda ülkeleri işgal eden, kendi firmalarını tekelci ve faşist yöntemlerle destekleyen vahşi kapitalizmin sembolü bir

** 11 Temmuz 2004 tarihli *Radikal* 2’de yer alan bir yazının sonunda şu not yer almaktadır:

“Editörün notu: Ara başlıkların biz ilave ettik ama tümü de yazıda kullanılan bilgilerden çıkarıldı. Dikkat ederseniz gazetecilik tekniği açısından aşağı yukarı her yazıya (örneğin akademisyenler genellikle ara başlık kullanmıyor) ara başlık atıyoruz. Bu hem okuru yakalamayı hem de ‘dehşetengiz’ blok yazıların biçim olarak hafiflemesini sağlıyor.”

Bu “editör notu” bile “bilimadamları”nın “medya” serüveninin nerelere kadar uzanabileceğini açıkça göstermektedir.

yönetimdir. O zaman sol tanımlanması nispi bir tanımlamadır. Hatta daha da ötesi, *'içeride toplumcu olabilmek için dışarıda emperyalist ve faşist olmak durumunda bulunan'* vahşi bir kapitalisttir.

Peki Türkiye'de sol olmanın anlamı nedir? Örneğin biri kalkıp *'Ben Tony Blair'in Türkiye'deki ikizi oluyorum'* derse bu gerçek olur mu? Bu ancak aptalca bir aldatmaca olur, çünkü Türkiye Tony Blair'ler tarafından sömürülen bir ülkedir.

Türkiye'de 'sol olmak' için Tony Blair'lerin Türkiye politikalarına yani dünyadaki politikalarına *'karşı çıkmak'* gerekir.”*

Erol Manisalı demektedir ki, “sol” ülkeden ülkeye değişen bir tanımdır. Bundan yola çıkarak, Tony Blair'in İngilteresini *"içeride toplumcu"*, *"dışarıda emperyalist ve faşist"* olarak tanımlamaktadır.

Oysa Erol Manisalı gibi bir iktisat profesörü İngiltere gibi emperyalist bir ülkenin niteliğinin, yani emperyalist olmasının, hükümetteki partiye ve bu partinin söylemine göre belirlenmediğini çok iyi bilmek durumundadır. Yine bilmek durumundadır ki, emperyalist ülkelerde hükümet olan “sol” partiler, Lenin'in açık biçimde ortaya koyduğu gibi, sosyal-emperyalist ya da sosyal-şoven partilerdir. Şöyle yazar Lenin:

“Bir yandan, birkaç elde yoğunlaşmış, ve yalnızca küçük ve orta kapitalisti değil, çok küçük kapitalist ve çok ufak patronları da kendine bağlayan yaygın ve sıkı bir ilişki ağı kurmuş olan mali-sermaye, öte yandan, dünyayı paylaşma ve başka ülkelere egemen olma yolunda başka ulusal mali gruplara karşı girişilen gitgide yoğunlaşan savaşım, bütün mülk sahibi sınıfların tamamıyla emperyalizm safına geçmesine neden olmaktadır. Emperyalizmin geleceği konusunda 'genel' tutku, onu coşkuyla savunmak, her yönden süsleyip püslemek – günümüzün özelliği işte budur. Emperyalist ideoloji, işçi sınıfının içine de sızmaktadır. Çünkü bu sınıfı öteki sınıflardan ayıran bir Çin Seddi yoktur. Bugün Alman 'sosyal-demok-

rat' partisi denen partinin önderlerine pek haklı olarak 'sosyal emperyalistler', yani sözde sosyalist, gerçekte emperyalist deniyor.”**

İkinci olarak, İngiltere'de “işçi, işsiz, köylü, öğrenci, memur, sosyal devletin kanatları altındadır” saptaması yaparak, Tony Blair hükümetinin “içerde toplumcu”, yani “sosyalist” olduğundan da söz edilemez. Bu sınıfların “sosyal devletin kanatları altında” olması, emperyalist sömürüden kendilerine pay verilmesinden ibarettir. İngiltere gibi emperyalist ülkelerde “içerde sol” olarak, “toplumcu” olarak gösterilen partiler, neredeyse yüzyıldır “işçi aristokrasisi”nin partileri durumundadır.

“... sağlanan bu muazzam aşırı kârlarla (çünkü bu kârlar, kapitalistlerin 'kendisi' ülkelerinin işçilerinden sızdırdıkları kârların çok daha üzerindedir) işçi liderlerini ve işçi aristokrasisini oluşturan bu yüksek tabakayı bozmak olanaklı olabilmektedir. 'İleri' ülkelerin kapitalistleri de, dolaylı ya da dolaysız, açık ya da maskeli, bin türlü yola başvurarak, onu bozmaktan geri kalmamaktadır.

Yaşam tarzlarıyla, ücretleriyle, dünya görüşleriyle tamamen küçük-burjuva niteliği taşıyan bu burjuvallaşmış işçi tabakası ya da 'işçi aristokrasisi', II. Enternasyonalin başlıca desteği olmuştur; günümüzde de burjuvazinin başlıca toplumsal (askeri değil) desteğidir. Çünkü bunlar, işçi hareketi içinde, burjuvazinin gerçek ajanları, kapitalist sınıfın işçi uşakları, reformizmin ve şovenizmin gerçek yayıcılarıdır. Proletarya ile burjuvazi arasındaki iç savaşta, bunlar, kaçınılmaz olarak ve oldukça önemli bir sayıda, burjuvazinin yanında, 'komünçü'lere karşı 'Versailles'cılarının yanında yer alırlar.”***

Görüldüğü gibi, emperyalist ülkelerdeki işçi aristokrasisi ve bunların partileri “sol” olmaktan öte, tümüyle emperyalizmin saflarına geçmiş bir kitleyi ve partiyi temsil ederler. Erol Manisalı, emperyalist ülkelerdeki “sol” partiler tarafından demagojik olarak kullanılan “sosyal devlet”ten yola çıkarak

* Erol Manisalı, *Cumhuriyet*, 9 Temmuz 2004.

** Lenin, *Emperyalizm*, s. 132-133.

*** Lenin, *Emperyalizm*, s. 15.

Tony Blair hükümetini “içerde toplumcu” ilan etmekte yanılmaktadır. Bu yanılışı, kaçınılmaz olarak, Tony Blair’in “üçüncü yol” adını verdiği “sosyal-emperyalist” politikaya karşı tutarlı bir tavır almayı da olanaksız kılmaktadır.

Erol Manisalı’nın sözleriyle ifade edersek, “Türkiye’de ‘sol olmak’ için Tony Blair’lerin Türkiye politikalarına yani dünyadaki politikalarına ‘karşı çıkmak’” için, Tony Blair’in reklamını yaptığı “üçüncü yol”una karşı çıkmak ve bu “üçüncü yol”un “içerdeki” uygulamalarının sol politikalarla, “toplumcu” politikalarla hiçbir ilişkisinin olmadığını ortaya koymakla olanaklıdır.* Erol Manisalı’nın büyük bir yanılıyla “sol” olarak tanımladığı emperyalist ülkelerin “sosyal-demokrat” partilerinin “sosyal devlet”i, bizim gibi ülkelerin sömürsünden elde edilen kârın küçük bir kısmının “sus payı” olarak içerde dağıtılmasından başka birşey değildir.

Erol Manisalı’nın yanılışı, “medya”da egemen olan emperyalizmin işbirlikçiliğinin yaratmış olduğu yozlaşmanın bir yansımasıdır. Gerçeğin kişiden kişiye ve bulunulan yere göre değiştiği, bilginin tekil ve parçasal olduğu kanısıyla birlikte ortaya çıkan bu yozlaşma, aynı zamanda eklektizmin ve pragmatizmin egemenliğidir. Bu egemenlik altında yeni kuşaklar her sorunun ya da olgunun kendi bütünselliğinden kopararak ve bağlı olduğu bütünden soyutlanarak ele alınıp çözülebileceği düşüncesine sahip olmuşlardır. Bunun sonucu ise, bireysel ve toplumsal **edilgenliktir.**

“... bugün bir çok genci birlikte tartışırken görünce, analiz yapma veya sonuç çıkarma yeteneğinden yoksun olduklarının farkına varırsın. Kimse onlara gidip, şunu veya bunu yapacaksınız demezse, onlar tarafından hiç bir şey yapılmıyor. Kendilerine ne yapılacağını söyleyen birisine ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar.”**

Bu ortamda üniversite sınavlarında 32 bin öğrencinin “sıfır çektiği” haberlerinin “medya”da yer alması da şaşırtıcı değildir.

Şurası unutulmamalıdır ki, küçük-burjuva aydın kesim 1980’li yıllarda bilimsel sosyalizmden kopmuştur. Marksizm-Leninizmin “özgür düşünceye ket vurduğu” iddialarıyla gerçekleştirdikleri kopuş, büyük bir bölümünü emperyalist propaganda aygıtlarında çalışmaya yöneltirken, buna karşı çıkan küçük bir bölümünü de perspektifsizlik içine itmiştir. Küçük-burjuvazinin sol kanadı da diyebileceğimiz bu küçük kesim, bu gelişmenin ve ayrışmanın tam olarak bilincine sahip değildir. Dolayısıyla küçük-burjuvazinin emperyalizmin “işbirlikçi aydın”ı olmaya soyunan kesimleriyle “dostluğu” hâlâ sürdürmektedirler.

“Bilimadamları”nın “medya” serüveninin en trajik sonuçları da burada ortaya çıkmaktadır. Hâlâ kendisini “namuslu, onurlu bilimadamı” olarak tanımlayabilen tüm bilimadamlarının önündeki tek seçenek, “işbirlikçi aydınlar”la olan her türlü ilişkiyi kesmek ve bilimsel sosyalizmi (deyimi uygun görmeseler de) yeniden öğrenmek olmaktadır.

* Lenin, bu durumu şöyle ifade eder: “(20. yüzyılın) modern emperyalizmi, ilerlemiş birkaç ülke için aşırı ölçüde imtiyazlı bir durum yaratmıştır. Ve işte bu alanda, II. Enternasyonal içinde, her yerde, kendi loncasının incecik toplumsal tabakasının çıkarlarını savunan hain oportünist, sosyal-şoven lider tipleri ortaya çıktı: işçi aristokrasisi... Eğer bu kötülüğe karşı savaşılmazsa, oportünist sosyal-hain liderler suçlanmaz, ne mal oldukları gösterilmez ve onlar saflardan kovulmazsa, devrimci proletaryanın zafere olanaksızlaşır. Ve işte III. Enternasyonalin uyguladığı siyaset budur.” (“Sol” Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı, s. 36-37.

** G. Weber, *Gerilla Bilanço Çıkartıyor*, s. 195.

Kan Tadı

Haluk Gerger, legal sol söylemle ifade edersek, ülkemizde ender bulunan namuslu, onurlu, dürüst bilimadamlarından birisidir. 12 Eylül askeri darbesi sonrasında üniversiteden uzaklaştırılan Haluk Gerger, Kürt ulusal hareketine sempatiyle yaklaşan ve bu bağlamda insan hakları savunucusu olarak cezaevinde yatan birkaç bilimadamından birisidir. Yine Şubat 1999 sonrasında PKK'nin tasfiye sürecinde, kendi sözleriyle ifade edersek, "yeni süreçte, rejime yönelik eleştirileri bile 'yük' kabul edilen" Haluk Gerger "yük" sayıldığı yerlerde durmayan bir yoldaş" olarak Kürt yazınından dışlanmıştı.

Bu dışlanma, kendi uzmanlık alanı olan uluslararası ilişkilere daha fazla yönelmesini getirmiştir. Yeni Dünya Düzeni ve Amerikan emperyalizmi üzerine değişik makaleler kaleme almış, tebliğler sunmuş ve konuşmalar yapmıştır. Bu bağlamdaki çalışmalarını "**Kan Tadı - Belgelerle ABD'nin Kara Kitabı**" ile kitaplaştırmıştır.

Bir tanıtım yazısında kitap hakkında şunlar yazılmıştır:

"Emperyalist terör saldırısı karşısında insanlık büyük bir çaresizlik ve korku içinde. Şiddet, savaş, çatışmalarla örülmüş bir dünyada yaşıyoruz. Huzur ve refah içinde tek bir toplum gösterilemez bugün. Üstelik krizler ve çatışmalar yaygınlaşma eğilimi gösteriyor. Tüm bunları anlayabilmek için tarih sayfalarına dönmek gerekir. Herkesin kafasındaki 'şimdi ne olacak' sorusuna Araştırmacı-yazar Dr. Haluk Gerger, çıkardığı son kitabıyla yanıt veriyor."

"Herkesin kafasındaki 'şimdi ne olacak'

sorusu"na yanıt getirdiği söylenen 526 sayfalık "Belgelerle ABD'nin Kara Kitabı"nın arka kapağında ise şunlar yazılmıştır:

"1898 yılında Washington Post gazetesinde yer alan 'Ormanda kanın tadı gibi insanların ağzında da imparatorluğun tadı var' sözünden hareketle 'Kan Tadı' adını alan kitap, kuruluşundan günümüze ABD'nin kanlı tarihini mercek altına alıyor.

John Steinbeck'ten Roosevelt'e, Lewis Sinclair'den Bush'a, Truman'dan Marlon Brando'ya, CIA belgelerinden Kongre tutanaklarına, gazete yazılarından televizyon programlarına uzanan **sayısız belge...**"

Her ne kadar kitapların arka kapaklarındaki "tanıtım yazı"larının yayınevleri tarafından yazıldığı ileri sürülse de, yazının bunda hiçbir sorumluluğu olmadığı iddia edilse de, "bilimadamı" Haluk Gerger'in "sayısız belge"ler içeren "yapıt"ının böylesine "popülist" bir tanıtım yazısıyla yayınlanması kitabın ilk talihsizliği olarak kabul edilebilir.

Okuyucuya, "Amerika'yı anlamak" görevi yükleyen Haluk Gerger kitabın önsözünde şöyle yazmaktadır:

"Bu kitap günlük kaygılardan hareketle düşünüldü ama onları aşmaya da kurgulandı; dolayısıyla da tarihsel bir perspektif esas alınarak yazıldı."*

Böylece "günlük kaygılardan hareket" eden Haluk Gerger, köşe yazarlarının güncellik uğruna düştüğü durumdan kurtuluşu, "kurgu"da bulmuştur. Eğer Haluk Gerger'in

“kurgu”dan anladığı “montaj” ise, yaptığı tüm iş, kendi sözcükleriyle, “ele alınan zaman diliminde ve dönemin aktörlerince yazılmış yazıların”* birbirine eklenmesinden ibarettir. Yok eğer “kurgu”dan anladığı “spekülasyon” ise, yapılan tümüyle spekülasyon bilgisi üretmekten ibarettir. Her iki durumda da kitabın “bilimselliği” konjonktürel olaylara kurban edilmiş olacaktır.

Genel olarak alındığında, “*Kan Tadı*”nın “tarihsel perspektifi”, *Brittanica Ansiklopedi* yayınlarının çıkarmış olduğu “*The Annals of America*” ile Howard Zinn’in “*A People’s History of the United States: 1492-Present*”ın perspektifinden ibarettir. Kitabın büyük bir bölümü bu kitapların Türkçe “tercümesi” gibidir.** Ancak kitabı bilimsellikten uzaklaştıran sadece kurgusalılığı ve belli bir dünya görüşüne uygun olarak yazılmış kitapları kaynak alması değildir. Bu kaynaklarda yer aldığı söylenen “belgeler”, doğruluğu araştırılmaksızın ve yazarlarının öznel yorumlarıyla birlikte aktarılmıştır. Bu açıdan ele alındığında denilebilir ki, Haluk Gerger’in kitabı, Howard Zinn’in bakış açısıyla ve “*A People’s History of the United States: 1492-Present*”ın planıyla kaleme alınmıştır. Aradaki boşluklar ise *Brittanica*’nın 22 ciltlik “Amerikan Yıllığı”yla doldurulmuştur.

Bu nedenle, kitabın amacı, “Amerika’yı anlamak” için anlatmak haline dönüşmüştür. Üstelik Amerikalıların dili ve söylemleriyle. Buna rağmen Haluk Gerger yine de ülkemizin tarihinden, dilinden ve terminolojisinden uzak kalmamaya çalışır:

“Amerikan emperyalizmi, dışımızdaki bir olgu değil, içimizdeki bir süreçtir, yapıdır, kurumlar ve kişilikler bütünüdür. Türkiye kapitalizminin ta kendisidir. İsterseniz, dışımızdaki bir saldırganlık değil, içimizdeki bir işgalci de diyebiliriz. Ne var ki, onu salt bir işgalci olarak görmek, içsel mekanizmalarla organik bütünlüğünü gözden kaçırmak yanıltıcı olabilir. Amerikan emperyalizmi, hükümünü, bütün

boyutlarıyla Türkiye kapitalizmi aracılığıyla, onunla bütünleşmiş bir biçimde icra ediyor. İşbirlikçiler ne kadar dışsalsa, ABD de o kadar dışsaldır, ya da ABD ne kadar içsel işbirlikçileri de o kadar içseldir.”***

İşte kurgusal kitabın kurgusal bilgisi ülkemizin tarihinden gelen dil ve terminolojiyle böyle kurgulanmıştır.

Olgu: Ülkemizde emperyalizm içsel bir olgudur.

Kurgu: “yapıdır, kurumdur ve kişilikler bütünüdür”.

Olgu: Ülkemiz emperyalizmin işgali altındadır. (Gizli işgal)

Kurgu: “salt işgalci değildir, içsel mekanizmalarla organik bütünlüğe sahiptir”.

Olgu: Ülkemizdeki kapitalizm, kendi iç dinamiği ile değil, yukardan aşağıya geliştirilmiştir. Dolayısıyla yerli tekelleri burjuvazi, daha baştan, çekirdek halindeyken emperyalizmle bütünleşerek gelişmiştir.

Kurgu: “Amerikan emperyalizmi, hükümünü, bütün boyutlarıyla Türkiye kapitalizmi aracılığıyla, onunla bütünleşmiş bir biçimde icra eder”.

Haluk Gerger kitabının önsözünde yaptığı bu kurgusalılıkla, sanki 1980’lerde Yalçın Küçük’ün rolüne soyunmuş görünmektedir. Yalçın Küçük gibi, THKP-C’nin emperyalizm tahlilini çağrıştıran sözler söyler, sonra da temelden farklı görüşleri okuyucuya empoze etmeye çalışır.

“Türkiye ABD ilişkilerinin bir boyutuna daha değinmek gerekiyor. O da, ülkedeki ABD varlığıyla halkın ilişkisidir, karşılıklı etkileşimdir, daha doğrusu bunların halka yansımalarıdır. Uzun bir analiz yapmadan sonuç olarak bu konuda denebilir ki, uzun bir süre içinde, çok yönlü ekonomik, politik, ideolojik, kültürel mekanizmalarla dayatılmış bu ilişki, halk açısından artık kendi dinamiklerine kavuşmuştur, yani sürdürülebilir bir nitelik kazanmıştır.”****

Bize “Amerika’yı anlamak” gerektiği öğüdü veren Haluk Gerger, “uzun bir analiz yapmadan sonuç olarak”, **Türkiye halkı Amerikan emperyalizminin safına geçmiştir** demektedir. Ama ne yazık ki Haluk Gerger, içinde yaşadığı, dostluk ettiği, bilimci

* Haluk Gerger, *Kan Tadı*, s. 8, Mart 2004.

** Haluk Gerger, Howard Zinn’in kitabının “bir bölümünün” “*Öteki Amerika*” adıyla Aykırı Yayıncılık tarafından “tercüme” edildiğini belirterek, “Tercüme edilmiş bölümlere ilişkin atıflarda sadece Türkçe kitabı zikrettim. Türkçeye çevrilmemiş bölümler için İngilizce aslı kullanıldığı zaman da bunu atıf notunda belirttim” diyerek akademisyen disiplinine sahip olduğunu gösterir.

*** Haluk Gerger, *Kan Tadı*, s. 6, Mart 2004.

**** Haluk Gerger, *agk*, s. 7.

konuşmalar yaptığı küçük-burjuva aydınları ile halkı karıştırmaktadır. “Herkesin keneşine göre bir nedeni olabiliyor ama sonuçta halk, bu ilişkinin vurguladığımız anlamıyla ve biçimiyle sürmesine pasif ortaklık ediyor... Bu böyle, çünkü insanlar ABD ile düzen arasındaki organik bağların ayırdındalar.”* derken, içinde yaşanan dünyanın bilincinde (“ayırdında”) olan, dolayısıyla emperyalizmin “pasif” işbirlikçisi olan küçük-burjuvaları halk zannettiği açıktır.

Eğer devrim kitlelerin eseriye, kitleler halk ise, Haluk Gerger’in, içinde yaşanan koşullarda devrimden yana bir umudu olmadığını görülmektedir. Ama yine de, ne olur ne olmaz diyerek devrimci mücadeleye kılavuzluk etmekten de kendini alıkoyamamıştır:

“Kapitalizmle emperyalizm arasındaki bağ, ikisine birlikte bağlılığı kaçınılmaz kılıyor, ya da, aynı anlama gelmek üzere, birinden kurtulmak, ikisine karşı birlikte mücadele etmeyi gerektiriyor. Kapitalizm çerçevesinde, hele onun en temel kurumlarına dayanarak Amerikan emperyalizmine karşı çıkmak, olsa olsa, bir aldatmacadır.

Burjuva milliyetçiliğiyle değil, **anti-kapitalist sosyalist yurtseverlikle** emperyalizme gerçekten karşı çıkılabilir; bu da aynı zamanda Türkiye kapitalizmine, düzene bütünlüklü, topyekun, devrimci bir karşı çıkıştır elbette.”** (abc)

“Türkiye kapitalizmi” ile bütünleşmiş Amerikan emperyalizmine karşı “antikapitalist sosyalist yurtsever” bir çizgide “devrimci karşı çıkış” programı yapan Haluk Gerger, “kapitalizmin çerçevesinde, hele onun en temel kurumlarına dayanarak Amerikan emperyalizmine karşı çıkan”ları da “burjuva milliyetçisi” ilan etmektedir.

Burada yine söz, dönüp dolaşıp “halk” denilen küçük-burjuva aydınlara gelmektedir. Onlara demektedir ki, Amerikan emperyalizmine karşı ordu vb. kurumlara dayanarak mücadele edilemez, mücadele “antikapitalist sosyalist yurtsever topyekün devrimci bir karşı çıkış”tan geçmektedir.

Şüphesiz Marksist-Leninist görüşlerle az çok tanışıklığı olan herkesin kolayca anım-

sayacağı gibi, anti-emperyalist sosyalist mücadeleye ya da sadece anti-kapitalist mücadele tanımları sol yayınlarda sıkça kullanılmıştır ve kullanılmaktadır. Aynı şekilde emperyalizme karşı milliyetçilik tabanında mücadeleden ya da enternasyonalizm ve yurtseverlik tabanında mücadeleden de söz edilir. Ama Haluk “hoca” öylesine kurgusalığa kapılmıştır ki, tüm bunların eklektik bir toplamını “devrimci karşı çıkış”ın niteliği haline getirmiştir. Böylece kendisini sol’da gören ya da sol örgütlerden birinde yer alan her kişi bu eklektik belirlemede kendilerinden birşeyler bulacaktır.

Haluk “hoca” bilmek ya da araştırma yapmak zorundadır ki, anti-kapitalist mücadele ile sosyalist mücadele bir ve aynı şeydir. “Anti-kapitalist sosyalist” deyiimi, eğer bellek kaybından ileri gelmiyorsa, bazı eski “sol” küçük-burjuva aydını gibi, Haluk “hoca”nın da SBKP’nin modern revizyonist çizgisinin haldeki bir savunucusu olarak varolmaya çalıştığını göstermektedir. Bu bağlamda “anti-kapitalist sosyalist” deyiimi ile kast edilen revizyonist ve troçkist “aşamasız devrim” ise, emperyalizm hakkında 526 sayfa kitap yazmanın hiçbir anlamı yoktur. Bu durumda, Haluk “hoca”nın yapması gereken Türkiye kapitalizmi hakkında kitap yazmaktır.

“Yurtseverlik”e gelirsek.

Haluk Gerger, bir “anti-kapitalist sosyalistin” ayrıca yurtsever olmasını ya da yurtseverin sosyalist olmasını düşünmektedir. Eğer söylemek istediği, “anti-kapitalist sosyalist”lerin fazla enternasyonalist oldukları, emperyalizme karşı mücadelede biraz yurtsever olmaları gerektiği ise, bunun adresi, anti-emperyalist mücadeleyi reddeden, anti-kapitalist mücadelenin onu da içerdiğini söyleyen SBKP izleyicisi revizyonistler olmaktadır.*** Yok eğer Haluk Gerger’in “anti-kapitalist sosyalist”e eklediği yurtseverlikten kast ettiği, PKK söylemindeki “yurtseverler” ise, bunun adresi de Kürt milliyetçiliği olmaktadır.

Kurgusal bilgi, nereye ait olduğu ve nasıl oluştuğu bir yana bırakılarak her türden olgunun istenilen amaca uygun olarak kurgu-

*** Anti-kapitalist mücadelenin anti-emperyalist mücadeleyi de içerdiği, dolayısıyla anti-kapitalist mücadeleden ayrı bir anti-emperyalist mücadelenin olmayacağını iddia eden bu modern revizyonist görüş Latin-Amerika’daki “resmi” KP’lerinin çizgisidir.

* Haluk Gerger, *Kan Tadı*, s. 7.

** Haluk Gerger, *agk*, s. 7.

lanması ise, Haluk Gerger'in yaptığı da bundan başka birşey değildir.

Bu kurgusal görüşleriyle okuyucuya "Amerika'yı anlamak" gerektiğini söyleyerek ABD tarihini anlatmaya girişen Haluk Gerger, ABD kapitalizminin gelişimini *Kapital'e* dayandırarak şöyle açıklar:

"... kolonilerde toprak herkese yetecek kadar bol ve ucuz ya da parasız olduğundan sermayenin işgücü gereksiniminin karşılanması sorun olur. Herşeyden önce, koloniye gelen göçmen, ya hiç işçilik yapmadan ya da kısa bir süre yapıp biraz para biktirdikten sonra, toprak alır ve kendi özel mülkiyeti olan üretim aracı üzerinde işleyen özgür üretici olur. Böylece de sermaye hem işçi bulmakta zorlanır, hem de yedek işgücü yaratamadığından var olan işçiye de fazla ücret ödemek zorunda kalır. İşçi çalıştırmayan, emeği sömüremeyen sermaye de çürür, yiter gider elbette. Üstelik, pek çok gereksinimini kendisi üreten çiftçi, iç pazarın sermaye açısından güçlenmesini de önler, pazar daralır, üretim düşük taleple karşılaşır. Bunun için, toprağın sayıca az özel ellerde toplanması, kamu malı olanın pahalıya satılması, böylece de işçilerin işçi kalmaya mecbur edilmesi gerekir. (Bkz. Karl Marks, *Capital*., s. 716-724) İşte İç Savaş sonunda da böyle oldu ve kapitalistlerin işgücü pazanyla rezervi böyle genişletildi."*

Haluk Gerger'in ABD'deki işçi pazarının genişlemesine ilişkin (üstelik Marks'ı tanıkt göstererek) yazdıklarına Marks, "Bay Wakefield'in ilkel birikim yöntemi" demektedir:

"İngiliz hükümetinin, Bay Wakefield'in özellikle sömürgelerde kullanılmak üzere önerdiği bu 'ilkel birikim' yöntemini yıllardır kullanmış olması, çok karakteristiktir. Uğranılan başansızlık, kuşkusuz, Sir Robert Peel'in Banka Yasası kadar tam ve kesindi. Göç akını, yalnızca İngiliz sömürgelerinden Birleşik Devletler'e çevrilmiş oldu. Bu arada, Avrupa'da, kapitalist üretimdeki gelişme, artan hükümet baskısıyla birlikte Wake-

field'in önerisini gereksiz duruma getirdi. Bir yandan, yıllar yılı Amerika'ya yönelen büyük ve bitip tükenmez insan seli, Birleşik Devletler'in doğu kesiminde, ardında kalıcı bir tortu bıraktı; Avrupa'dan gelen göç dalgası, buradaki emek pazarına, batıya doğru olan göç akınının alıp götürüleceğinden fazla insan getiriyordu. Öte yandan, Amerikan iç savaşı muazzam bir ulusal borç getirmiş ve onunla birlikte vergi baskısı arttığı gibi, aşağılık bir mali aristokrasi doğmuş, demiryollarının, madenlerin vb. sömürülmesi için spekülör şirketler büyük parçalar halinde kamu topraklarını yağmalamış, kısacası, çok hızlı bir sermaye merkezileşmesi olmuştu. Böylece, bu büyük cumhuriyet, göçmen işçiler için vaadedilen toprak olmaktan çıkmıştır."**

Görülebileceği gibi, Haluk Gerger'in bize anlattığı "Amerika" ile gerçek Amerika birbirinden farklıdır. Üstelik Amerikan işçi hareketinin tarihini belirleyen bir farklılıktır bu.

Ancak Haluk Gerger'in bu yanılgısı basit bir okuma hatası olarak kabul edilemez. Kitabında "*Kapitalizm, Tekelleşme ve Emperyalizm*" bölümünde şöyle yazmaktadır:

"Tekeller, ... öteki tekellerle baş edebilmek, artan büyüme ve buna bağlı **sermaye ihtiyacını karşılamak için** yeni pazar hakimiyeti peşinde koşarlar. Bu dinamiğin bir başka sonucu da, bilinen hammadde kaynaklarıyla, olası kaynaklar üzerinde kesin hakimiyet kurma zorunluluğunun ortaya çıkmasıdır. Bu arada içerde **rantabl olmayan sermaye fazlasının** da daha kârlı alanlar bulmak üzere **ihracı** gündeme gelir. Dışarıya açılma gereksinimi, ticaret yollarının, alanlarının, pazarlarının, giderek başka ülkelerin denetimini zorunlu hale getirir. **İhracat için talep yaratma, geleneksel pazarların, hayat tarzlarının ve kültürlerin yıkıma uğratılarak 'uyumlu' hale getirilmesi bir başka temel strateji olarak ortaya çıkar.**"*** (abç)

Görüldüğü gibi, Haluk Gerger'e göre, tekeller, "sermaye ihtiyacını karşılamak için"

* Haluk Gerger, *Kan Tadı*, s. 71.

** Karl Marks, *Kapital*, Cilt: I, s. 793, Ankara 1986.

*** Haluk Gerger, *Kan Tadı*, s. 77.

yeni pazarlar peşinde koşarken, aynı zamanda hammadde kaynakları üzerinde hakimiyet kurma zorunluluğu ile karşılaşılır. Sermaye ihracı ise, “içerde rantabl olmayan sermaye fazlası” için gereklidir.

Bu duruma göre, tekeller, bir yandan artan büyümeye bağlı olarak ortaya çıkan “sermaye ihtiyacı” içindeyken, diğer yandan “rantabl olmayan sermaye fazlasına” sahiptirler. Bu durumda, tekellerin “dışarıya açılma gereksinimi”, dışarda “rantabl sermaye” bulmak ve içerde “rantabl olmayan sermaye fazlasına” dışarda “rantabl alan” bulmak için ihraç etmek olarak ortaya çıkmaktadır. Buradan çıkan sonuç, tekellerin **içerde** “rantabl olmayan sermaye fazlasına” sahipken “rantabl sermaye”ye sahip olmadıklarıdır. Demek ki **sermaye ihracı**, dışardan “rantabl sermaye” sağlamak ve içerde “rantabl olmayan sermaye fazlasına” rantabilite kazandırmak olmaktadır.

Oysa ki, bugüne kadar tekelci kapitalizm üzerine yapılmış tüm araştırmalar, gelişmiş kapitalist ülkelerde muazzam bir “sermaye fazlası” olduğunu gösteriyordu. Dolayısıyla “Kapitalizm, kapitalizm olarak kaldıkça, sermaye fazlası, belli bir ülkede yığınların yaşam düzeyini yükseltmeye değil –çünkü bu durumda kapitalistlerin kazançlarında bir azalma sözkonusudur–, dış ülkelere, geri kalmış ülkelere sermaye ihracı yoluyla, bu kârları artırmaya yönelirler.”* diye bilinirdi. Bu araştırmalarda “rantabl” sorunu, “kârları artırma” sorunundan başka bir anlama gelmezdi. Ama Haluk Gerger’in son kitabı tüm bu bilgileri altüst etmektedir!

Aynı altüst ediş, “ihracat için talep yaratma”da da ortaya çıkar.

Kitapta, “ihracat”a ilişkin özel bir belirleme yapılmadığından, bu sözcükle ne anlatıldığı belirsiz bırakılmıştır. Ancak “ihracat için talep yaratma” tanımının ekonomideki karşılığı “metaller için talep yaratma” olarak yer aldığından, Haluk Gerger’in “ihracat” sözcüğü ile “meta ihracatı”ndan söz ettiği sonucunu çıkartmak yanlış olmayacaktır. Bu durumda, tekelci kapitalizmin, “ihracat için talep yaratma” çabası “temel strateji” olarak karşımıza çıkmaktadır. Oysa ki, emperyalizmin ayrıncı özelliği “meta ihracı” değil, “sermaye ihracı”dır. Dolayısıyla bir “temel strateji”den söz edilecekse, bu da, “sermaye ihracı” için sözkonusudur.

Diğer yandan, emperyalizmin “geleneksel pazarların, hayat tarzlarının ve kültürlerin yıkıma uğratılarak ‘uyumlu’ hale” getirmesini “bir başka temel strateji” olarak tanımlaması, hem sermaye ihracının ne olduğunu anlamamak, hem de kapitalizm tarafından tasfiye edilen geri üretim ilişkileri karşısında gözyaşı dökmek anlamına gelmektedir.

“İhraç edilmiş sermaye, ihraç edildiği ülkelerde, kapitalizmin gelişmesini etkiler, hızlandırır. Böylece, sermaye ihracı, ihracatçı ülkelerdeki gelişmeyi bir parça durdurma eğilimi taşısa da, bunun, bütün dünyadaki kapitalizmi derinlemesine ve genişlemesine geliştirmek pahasına olduğunu unutmamalı.”**

Sermaye ihracının dünya çapında kapitalizmi geliştirmesi, hiç şüphesiz feodal pazarları, feodal hayat tarzlarını ve feodal kültürleri yıkıma uğratar. Burada hayıflanılacak, üzüntü duyulacak ya da husumet gösterilecek herhangi bir durum yoktur.

“İthal edilmiş sermaye, yeni açılmış ülkelerdeki uzlaşmaz karşıtlikları iyice derinleştirir; ulusal bilinçleri uyanmakta olan halklarda, o çağrısız konuklara karşı büyüyen direnmeyi uyarır; bu direnme, kolayca, yabancı sermayeye karşı tehlikeli birtakım önlemlere dönüşebilir. Eski toplumsal ilişkiler temelden değişikliğe uğrar; ‘tarihin kenarında kalmış uluslar’ın binlerce yıldan beri süregelen tarımsal yalnızlıkları bozulur; onlar da kapitalist girdaba sürüklenirler. Bizzat kapitalizm, yavaş yavaş, boyunegmiş toplumlara kurtuluşun yollarını ve araçlarını hazırlar. Ve bu toplumlar, bir zamanlar, Avrupa uluslarının en yüce amacı olan bu amaca, ekonomik ve kültürel özgürlüğün bir aracı olarak, birleşmiş ulusal bir devlet kurmaya doğru yönelirler. Bu bağımsızlık hareketi, Avrupa sermayesini, en değerli ve en umut veren sömürü alanlarında tehdit etmektedir ve Avrupa sermayesi, ancak askeri güçlerini durmaksızın artırmak yoluyla egemenliğini koruyabilmektedir.”***

** Lenin, *Emperyalizm*, s. 78.

*** Hilferding, *Das Finanzkapital*, Akt. Lenin, *Emperyalizm*, s. 146-147.

Haluk Gerger'in "temel strateji" olarak adlandırdığı ise, **emperyalist sömürge politikasından** başka birşey değildir. Bu sömürge politikası, "herhangi bir kapitalist devletçe elkonmamış bölgelere kolayca yayılan sömürge politikasından, tamamıyla paylaşılmış yeryüzü topraklarının, tekellerin mülkiyetine geçmesi için uygulanan sömürge politikasına geçiş"* demektir.

Diyebiliriz ki, Haluk Gerger'in emperyalizme, emperyalist sömürüye karşı duyduğu tepki, onu, kapitalizmin feodal üretim ilişkilerini ve buna bağlı üstyapıyı tasfiye etmesine tepki duymaya yönelmiştir. Duygusal olarak tanımlayabileceğimiz bu yöneliş bilimsel olmadığı gibi, emperyalizmin niteliğinin kavranılmasına da hizmet etmemektedir.

Haluk Gerger, bunların yanında internet alıncılığına, bir başka deyişle internet bilimadamlığına doğru bir adım atmış görünmektedir. Örneğin Küba'ya ilişkin yasal provokasyonları sıralayan "Northwoods Harekâtı" na ilişkin "belgenin" kaynağı 344 nolu dipnotta şöyle verilmektedir:

"Chairman, The Joint Chiefs of Staff, Memorandum for the Secretary of State, 'Justification for US Military Intervention in Cuba', Washington DC, 13 Mart 1963. Georgia Washington Üniversitesi, Ulusal Güvenlik Arşivi (National Security Archive) web sayfasında bulunabilir: <http://www.gwu.edu/~nsarchiv/news/20010430>"**

Bu "web" adresli "belge", kitapta dört tam sayfayı doldurmaktadır. Bilimsel bir yapıttan beklenen kalıcılık açısından bakıldığında, Haluk Gerger'in kitabının kalıcılık süresi bu "belge"nin yer aldığı "web sayfası"nın kalıcılığı ile sınırlıdır. Şüphesiz kaynağın "güvenilirliği" ya da doğruluğu da, tümüyle "web sayfası" yayıncısının "iyi niyetine" bırakılmıştır. Her an silinebileceği gibi, istenildiği gibi değişiklik yapılabilecek özelliğe sahiptir.

Haluk Gerger'in internet kaynağına atfıta bulunduğu yazının en önemli özelliği ise, Amerikan emperyalizminin dezinformasyon faaliyetlerinin "teşhiri"dir. Bu "teşhir" için kullanılan kaynak ise, sadece internet kay-

nağı olmaktan öte, Pentagon'un binlerce "bilgi notu"ndan birisi olmasıdır.

Yine kitabın 493-494. sayfalarında "Amerikan seçkinlerinin önemli bir bölümü"nü "emperyal bir egemenlik sistemi" kurmaya "muktedir olduğuna" inandıklarını kanıtlayan alıntılardan kaynağı olarak (491 nolu dipnot) Philip S. Golup'un "Westward the Course of Empire"sı gösterilmekte ve bu kaynağın özgün metninin *Le Monde Diplomatique*, Eylül 2002 olduğu söylenerek <http://www.MondeDiplo.com>'da "bulunabilir" denilmektedir.

Kitabın 512-513. sayfalarında "Amerikan Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı Ulusal Güvenlik Üniversitesi yayınlarından çıkan Shock and Awe (Şok ve Dehşet) başlıklı kitabı" "internet üzerinden okumak mümkündür" denilerek <http://www.shockandawe.com> adresi verilmektedir.

Herhangi bir bilimsel yayında internet kaynaklarına atfı yapılması "önemsiz" görülebilirse bile, kaynak kitaptan yapıldığı söylenen alıntının kitabın hangi bölümünde ya da sayfasında bulunduğu belirtilmemiş olması o denli "önemsiz" kabul edilemez. Eğer bu yapılmamışsa, ya bir kalem sürçmesi olmuştur, ya da "bilimadamı" internetin anonim kaynaklarından elde ettiği bilgiyi "bilimsel" bir görünüm altında sunmaya çalışmıştır. "*Kan Tadı*"nda bunlardan hangisinin olduğunu Haluk Gerger'den başkasının bilmesi de olanaksızdır.

Ancak konular burda bitmemektedir. Haluk Gerger, Amerikan "medya"sının çok sevdiği "Shock and Awe" bombardımanını "hızlı hakimiyet (*radip dominance*) adı verilen yeni psikolojik yöntemin dehşet ve korku yaratma tekniği"*** olarak değerlendirmektedir. Ve "şok ve dehşet"i (Shock and Awe) Amerikan emperyalizminin terörüyle eşdeğer kabul ederek şöyle yazmaktadır:

"Emperyalizm, bugün terörü, hem de milyonlara yönelik organize devlet terörünü temel yöntem yapmış, askeri doktrinin taktik uygulamasından stratejik hedef mertebesine yükseltmiş, 'hasmın iradesini kırmak' olan klasik askeri zafer tanımıyla eşdeğer düzeyde ele alarak uygulamaya koymuştur."****

* Lenin, *Emperyalizm*, s. 107.

** Haluk Gerger, *Kan Tadı*, s. 327.

*** Haluk Gerger, *Kan Tadı*, s. 512.

**** Haluk Gerger, *agk*, s. 513.

Haluk Gerger, askeri bir kavram olan “*radip dominance*” (hızlı egemenlik)’i Amerikan emperyalizminin “yeni psikolojik yöntemi” olarak sunarken, askeri alana adım atmış ve savaş teorisine girmiştir. Ve “emperyalizm’in, “terör”ü, “askeri doktrinin taktik uygulamasından stratejik hedef mertebesine yükselt”tiği sonucuna ulaşmıştır. Üstelik “hasmın iradesini kırmak”ın “klasik askeri zafer tanımı” olduğunu söyleyerek, emperyalist terörün bununla eşdeğer düzeyde olduğunu söylemektedir.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, “klasik askeri zafer”, düşmanı askeri olarak etkisiz hale getirmekten ibarettir. Düşmanı askeri olarak etkisiz hale getirmek ise, düşmanın savaş sürdürme isteğini, iradesini yıkmak ve silahsızlandırmakla olanaklıdır.

“... düşmanı bir savaş hareketi ile irademize boyun eğecek duruma getirmek istiyorsak, ya onu gerçekten silahtan tecrit etmek, ya da kendisini öyle bir tehdit altında hissedeceği bir hale getirmek gerekir. Bundan çıkan sonuç şudur ki, düşmanın silahtan tecridi veya bozguna uğratılması –adına ne dersek diyelim– askeri harekâtın amacıdır.”*

Eğer düşmanın iradesini kırmak, dolayısıyla irademize boyun eğdirmek ya da onu “tehdit altına” almak psikolojik yöntem ise, savaşın kendisi bir bütün olarak “psikolojik yöntem” olacaktır. Eğer “terör”, düşmanı “teslim olmaya ve boyun eğmeye” götüren “büyük dozda şiddet” ise, bizzatlı savaşın kendisi “terör” demektir.

“Savaş, hasmı irademizi yerine getirmeye zorlayan bir şiddet hareketidir... Şiddet, yani fizik kuvvet (çünkü Devlet ve Kanun kavramlarının dışında manevi kuvvet diye bir şey yoktur), böylece savaşın **aracı** olmaktadır; **ereği** ise düşmana irademizi zorla kabul ettirmektir.

... savaş bir şiddet hareketidir ve bu şiddetin sınırı yoktur.”**

Böylesine sınırsız şiddeti içeren savaş, Mao’nun deyişiyle, “insanlar arasındaki karşılıklı boğazlaşma canavarı”dır. Su katılmış küçük-burjuva hümanistleri, savaşın bu niteliğinden yola çıkarak, “savaşa hayır” der, onu lanetler.

* Clausewitz, *Savaş Üzerine*, s. 49, Nisan 1975.

** Clausewitz, *agy*, s. 44-45.

Marksist-Leninistler ise, savaşın politika-nın başka araçlarla (şiddet araçlarıyla) bir devamı olduğunu kabul ederler. Dolayısıyla savaşın olduğu yerde şiddet, şiddetin olduğu yerde dehşet ve korku vardır. Ancak,

“... biz, bir yanda savaşlar ile öte yanda bir ülke içindeki sınıf savaşmaları arasındaki ayrılmaz bağılılığı; sınıflar ortadan kaldırılmadan ve sosyalizm kurulmadan savaşların ortadan kaldırılmasının olanaksızlığını ve iç savaşların, örneğin, ezilen sınıfın ezene, kölenin köle sahiplerine, serflerin toprak beylerine, ücretli işçilerin burjuvaziye karşı verdikleri savaşların haklılığını, ilerici niteliğini ve gerekliliğini tamamen kabul ederiz.”***

Bu nedenlerden dolayı, emperyalist savaşları “terör” olarak nitelenmek ve buradan çıkarak tüm savaşların yalın bir “terör” olduğu düşüncesini yaymak küçük-burjuva pasifizminden başka birşey değildir.

Haluk Gerger’in emperyalizmin “yeni psikolojik yöntemi” olarak ilan ettiği “hızlı egemenlik” (“*rapid dominance*”) anlayışına gelirse. Amerikan emperyalizminin “hızlı egemenlik” peşinde koşmasının nedeni, savaşları hızla sonuçlandırmak istemesindedir. (“Çabuk sonuçlu savaş”) Bu da, Vietnam halk savaşından çıkardığı derstir. Uzayan her savaş Amerikan emperyalizminin savaş gücünü zayıflatmakta ve giderek savaşamaz hale getirmektedir. Bir başka deyişle, uzatılmış ya da uzun savaş, Amerikan güçlerinin savaşma azmini ve iradesini kırmaktadır. Bu nedenden dolayı, onlar, savaşın olabildiğince kısa sürede sonuçlandırılmasından yanadırlar. Bundan çıkan sonuç ise, emperyalizme karşı savaşan halkların uzatılmış bir savaş yolunu tercih etmeleri gerektiğidir. Bu ise, **yıpratma savaşıdır**. Clausewitz’in tanımıyla yıpratma savaşı, uzun süren bir harekât aracılığı ile düşmanın maddi kuvvetlerinin ve iradesinin giderek tükenmesidir. Amerikan emperyalizminin “asimetrik savaş” dediği savaştır bu. Bu savaşta esas olan düşmandan daha uzun süre dayanmaktır.****

*** Lenin, *Sosyalizm ve Savaş*, s. 11.

**** “Ancak mücadeleye düşmandan daha uzun süre dayanmak istiyorsak, mümkün olduğu kadar mütevazî amaçlarla yetinmek gerekir, çünkü işin niteliği gereği önemli bir hedef önemsiz bir hedefe göre daha büyük ölçüde kuvvet harcamasını gerek-

Haluk “hoca”, Amerikan emperyalizminin kısa sürede zafer elde etme amacını (“*rapid dominance*”) “büyük dozda şiddet” (“terör”) uygulaması olarak tanımlarken, aynı zamanda uzatılmış bir savaşın daha uzun süreli “büyük dozda şiddet”e yol açacağı yargısı oluşturmaktadır.

Haluk “hoca” bununla da yetinmez. Böylesine “büyük dozda şiddet” uygulayan, “hızlı hakimiyet” peşinde koşan Amerikan emperyalizminin **Amerikan toplumu** ile özdeş olduğunu ilan eder.

“Boyutlarında ve tepkilerinde aşırı, abartılı; şiddet hastası bir yapı. Bağrında küçük adacıklar halinde çok sayıda farklılıklar, olumluluklar, umut tomurcukları taşısa da, dünyanın en dindar, en şoven, en militarist, tutucu ummanı Amerikan toplumu. Politik görevleri, kampanya fonlarının cenderesinde, fiilen parayla satılan bir demokrasi; halkın çok büyük bölümü bastırılmış, kandırılmış, tümüyle dışlanmış, kurulmuş oy robotları. Hayat, onmilyonlarcası için, tüketim tufanı, şiddet sarmalı, hamburger-Cola salgını, borçları ödeme kaygısı, maddi manevi ayakta kalma kavgası. Zengini kıyıcı, ana medyası, resmi tarihi, eğitim sistemi, propaganda aygıtı, siyaset sınıfı hile ve desise ustası. Sanatı hokuspokus ve yanılsamalar makinası, yöneticileri yalan ustası. Ekonomisi sömürü çarkı, yabancılaşma-meta-kâr üreten, emek öğüten, insan tüketen emme basma tulumbası. Geçmişî sabıkalı, günümüzde sakıncalı, görünür geleceğinde ölüm dansı yapan felaket tarıncısı...”

Ve başta kendini, dünyayı boğan, kendisinin mutlak haklılığına, doğruluğuna, iyiliğine, üstünlüğüne olan sorgusuz sualsiz, kendini beğenmiş,

tırır. Saptanabilecek en küçük hedef ise sadece **dirrenmektir**, yani olumlu bir amacı olmayan bir mücadeleye girmektir. Bu durumda, nispeten kuvvetli araçlara sahip olduğumuz ölçüde, sonuca daha emin bir şekilde ulaşmamız sağlanmış olacaktır. Ancak bu salt olumsuz (menfi) yolda nereye kadar gidebiliriz? Elbette tam bir hareketsizliğe kadar değil, çünkü sadece dayanmak muharebe etmek değildir. Direnme, düşman kuvvetlerinin, düşmanı niyetinden vazgeçirmeye yetecek kadar bir kısmını yok etmeye dönük bir faaliyettir.” (Clausewitz, *Savaş Üzerine*, s. 73-74.)

ırkçı, cahil, kaba, hastalıklı saplantısı.”*

Böylesine toplumu ile özdeşleşmiş saldırganlığı “anlama”ımızı sağlayan Haluk Gerger, bunun karşısında **ne yapmak** gerektiğini ise şöyle ifade eder:

“Asıl mesele belki de, Amerika’yı kendinden, içindeki şeytandan kurtarmak; kâr maksimizasyonu ile bile tatmini olanaksız sömürü dürtüsünden, yerlerin ve göklerin ve ruhların efendisi olma tutkusundan, obur ihtiraslarından...”

Karşımızda, yapısal olarak bir şiddet abidesi, özneliği ve ideolojik yönelişiyle de bir put var.

Zaman, insanı alçaltan devası anıtları parçalamak, kendisine tapınmaya tutsaklaştırılan putları kırmak zamanı olmalı...”**

Böylece 526 sayfalık “*Kan Tadı*” biterken, her türden savaşın “terör” olduğunu, Amerikan emperyalizmi ile **Amerikan toplumunun** özdeş olduğunu öğreten Haluk Gerger, “durumdan vazife çıkararak”, Amerika’yı Amerikalılardan kurtarma görevini okuyucununun omuzlarına yükler.*** Üstelik **Amerikan toplumunu** “dünyanın en dindar, en şoven, en militarist, tutucu ummanı” faşist bir toplum olarak ilan ederek yapar bu görevlendirmeyi. Böylece Amerikan emperyalizmi değil, **bir bütün olarak Amerikan toplumu** dünya halklarının baş düşmanı haline getirilir.

Böylece ilk sayfalarında küçük-burjuva hümanizmi ile başlayan kitap, küçük-burju-

* Haluk Gerger, *Kan Tadı*, s. 518.

** Haluk Gerger, *Kan Tadı*, s. 526.

*** Küçük-burjuva aydınlanmanın işçi sınıfına ve ezilen halklara bu tür görev verişleri sıkça karşılaşılan bir durumdur. Bir zamanlar D. Perinçek’in halka “silahlanın, ayaklanın...” gibi çığırkanlıklarının bunun bir örneğidir. Haluk Gerger’in Toplumsal Politik Forum’un bir toplantısında söylediği şu sözler bu tutumunun yaygınlığını göstermektedir:

“... başka insanlara, komünist olmayanlara diyelim ki; ‘ey insanlar, siz, devrim isteyin ki size demokrasi gelsin, baş gelsin, özgürlük gelsin’. İşçilere de demeliyiz ki; ‘devrimi istemeyle de kalmayın, devrimi gerçekleştirin ki kendinizle beraber insanlığı da kurtarın’. Bu, bizim bugün emperyalist terör saldırısına karşı elimizdeki en büyük silahtır.”

Mahir Çayan yoldaşın sözleriyle ifade edersek, nasıl olsa, silahlanacak, savaşacak ve devrimi yapacak olan kendileri değildir, onların “en büyük silahı”, ileri-geri konuşmak, sağa-sola talimatlar vermektir.

va pasifizmine yelken açtıktan sonra, küçük-burjuva anarşizmi ile sonlanmaktadır.

Hayır Haluk “hoca”!

Bu, işçi sınıfının ve ezilen halkların savaşıdır. Bu savaş haklı bir savaştır. İnsanlığın her türlü sömürden, şiddetten kurtuluşunu amaçlayan bir savaştır. Bu savaşın baş hedefi, Amerikan emperyalizmi ve onun ekonomik, politik ve askeri savaş mekanizmasıdır. Amerikan toplumunu oluşturan insanlar nedenli “kendini beğenmiş, ırkçı, cahil, kaba, hastalıklı saplantı” sahibi olurlarsa olsunlar, işçi sınıfının ve ezilen halkların emperyalizme karşı savaşının düşmanları değildir. Bu ayrımcı görmeyenler, göremeyenler, Amerikan emperyalizminin gücü karşısında çaresiz, güçsüz ve korkak küçük-burjuva aydınlarıdır. Bu küçük-burjuva aydınları Noam Chomsky, Howard Zinn gibi neo-anarşistlere öykünseler de, işçi sınıfının ve ezilen halkların bu entelektüel anarşist Amerikalılardan öğrenecekleri hiç bir şey yoktur.

Noam Chomsky ve Howard Zinn mantığıyla bize Amerika’yı anlatan Haluk Gerger, Amerikan emperyalizminin “korku imparatorluğu” olduğuna da inanmaktadır. Bir tebliğinde şöyle yazmaktadır:

“Eskiden Amerikan saldırganlığının temelinde, nesnel olarak, kapitalizmin yasaları, emperyalizmin dinamikleri, Amerikan sermayesinin özel ihtiyaçları, öznel olarak da, güç ve korku yatmaktaydı. Bugün, nesnel dinamikler kendi koşullarında işlerken, öznel boyutta güç ve zaafiyet (ve dolayısıyla onun yarattığı öncekinden farklı korku) **belirleyici** olmaktadır.”*

Böylece öğreniyoruz ki, bugün “Amerikan saldırganlığının temelinde ... güç ve korku yatmakta”dır. **Dün** “Amerikan saldırganlığı”nda belirleyici yan “kapitalizmin yasaları, emperyalizmin dinamikleri, Amerikan sermayesinin özel ihtiyaçları” iken, **bugün** “güç ve korku” olmuştur. (Ve Haluk Gerger, bu tebliğinde ortaya koyduğu saptamalarını “*Kan Tadı*”nda olgular dizisiyle kanıtlamaya çalışmaktadır.)

Edward Kennedy, 27 Temmuz günü Demokrat Parti kongresinde yaptığı konuşmasında şunları söylemektedir:

“Bu yönetim (W. Bush yönetimi) korku yaratmıştır. Sağlık hizmetlerinin

ve okul masraflarının yükselmesi korkusu, işsizlik korkusu, daha düşük ücret korkusu, sosyal güvenlik korkusu, büyük darkafalık korkusu, seçim hilesi korkusu...

Büyük deprasyon sırasında Franklin Roosevelt şöyle diyordu: Korkmamız gereken tek şey korkunun kendisidir. Bugün diyoruz ki, korkulması gereken tek şey G. Bush’un bir dört yıl daha iş başında kalmasıdır.

Bizim mücadelemiz, zamanımızdaki, ülkemizdeki korku ve kayırmacılık politikalarına karşıdır.”

Görüldüğü gibi, ABD başkan adayı Kerry’nin destekçisi E. Kennedy, tıpkı Haluk Gerger gibi, W. Bush dönemini “korku politikalarının” egemenliği olarak ilan etmektedir. Ancak bu benzerlik şaşkırtıcı değildir. Haluk Gerger’in “Amerika’yı anlamak için bize sunduğu kaynaklar bugün Kerry’i desteklemektedirler. Benzeşlik de, Haluk Gerger’in bu Kerry destekçilerinin perspektiflerini önsel olarak kabul etmesinin bir sonucudur. Ama bundan daha olumsuz olanı ise, Amerikan emperyalizmini ekonomik temellerinden ayırarak, onu yalın bir “saldırganlığa”, tüm Amerikan toplumuna egemen olmuş bir “güç ve korku” politikasına indirgemesidir.

Lenin, *Emperyalizm* kitabında, emperyalizmin ekonomik temellerini açık biçimde sergilerken, emperyalizmin, “genellikle, bir şiddet ve gericilik eğilimi” olduğunu, başka ülkeleri “ilhak eğilimi” olduğunu açık biçimde belirtir.

Daha basit bir ifadeyle, emperyalizm, tekelin dünya çapında imparatorluk kurma eğilimidir. Bu eğilim, öznel bir istem olmayıp, tekelci kapitalizmin kendi dinamikleriyle ortaya çıkan bir özelliktir. Bu da, güç demektir, şiddet demektir. Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığından sonra Amerikan emperyalizminin saldırganlığını artırması ve pervasızlaşması olgusunu, emperyalizmin ekonomik köklerinden kopartarak değerlendirmek, Haluk Gerger’in yaptığı en büyük hatadır.

Psikoloğlara sorulacak olursa, korku, psikolojik bir olaydır. Ama bir kapitalistin ya da bir emperyalist tekelin korkusu maddi bir olaydır. Onlar sermayelerinin değersizleşmesinden, kâr oranlarının düşmesinden, pazarları yitirmekten, tümüyle sermayelerini kaybetmekten, iflas etmekten vb. korkarlar. Maliyetlerin yükselmesinden, faiz oran-

larının artmasından, piyasalardaki istikrarsızlıktan, hammadde fiyatlarının yükselmesinden vb. korkarlar. Sermaye sahibi olmanın getirdiği tüm olanakları, gücü, iktidarı ve yaşam tarzını kaybetmekten korkarlar. Bir emperyalist ülke, pazarların bir başka emperyalist ülke tarafından ele geçirilmesinden korkar. En büyük korkuları ise, kapitalist düzeni tümüyle ve sonsuza kadar ortadan kaldıracak olan sosyalist devrim korkusudur. Kısacası, bu korku zinciri sonsuza kadar uzatılabilecek kadar çöktür.

Komünist Manifesto'nun ilk satırlarında burjuvazinin korkusu ve bu korkuyla nasıl birlik oldukları şöyle yazılmıştır.

“Avrupa’da bir hayalet dolaşiyor — Komünizm hayaleti. Eski Avrupa’nın bütün güçleri bu hayaleti defetmek üzere kutsal bir ittifak içine girdiler: Papa ile çar, Metternich ile Guizot, Fransız radikalleri ile Alman polis ajanları.”

Ve *Komünist Manifesto*'nun sonunda da şunlar yazılmıştır:

“Komünistler, kendi görüşlerini ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler. Hedeflerine ancak tüm mevcut toplumsal koşulların zorla yıkılmasıyla ulaşabileceğini açıkça ilân ediyorlar. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİNİZ!”

Öte yandan, burjuvazi aynı zamanda cüretkardır, korku nedir tanımaz.

“Sermaye, kâr olmadığı zaman ya da az kâr edildiği zaman hiç hoşnut olmaz, tıpkı eskiden doğanın boşluktan hoşlanmadığının söylenmesi gibi. Yeterli kâr olunca sermayeye bir cesaret gelir. Güvenli bir %10 kâr ile her yerde çalışmaya razıdır; kesin %20, iştahını kabartır; %50, küstahlaştırır; %100, bütün insani yasaları ayaklar altına aldırır; %300 kâr ile, sahibini asırtırma olasılığı bile olsa, işlemeyeceği cinayet, atılmayacağı tehlike yoktur. Eğer kargaşalık ile kavga kâr getirecek olsa, bunları rahatça dürtükler.”*

Görüldüğü gibi, kapitalizm koşullarında korku ile pervasızlık ve cüret bir aradadır. Her ikisi de kapitalist üretim ilişkilerinin doğasından kaynaklanır. Bunları görmezlikten gelip, günümüzde Amerikan saldırganlığının “güç ve zaafiyet”ten kaynaklanan korkuya dayandığını söylemek, devrimci mücadelelerin güçsüzleştiği bir evrede insanları ajite etmek amacıyla söylenmiş bir söz değilse, sadece olayların dış görünüşüyle yetinmekten başka birşey değildir.** Ve bilinir ki, olayların görünüşü gerçekleri yansıtsaydı, bilime gerek kalmazdı ve Marks da kapitalist üretim ilişkilerini tahlil etmek için onca uğraşmazdı.

Son olarak Engels’in tarihte zorun (şiddetin) rolüne ilişkin yaptığı saptamayı anımsatalım:

“... zorun tarihte ekonomik evrim karşısında oynadığı rol açıktır. İlk her siyasal zor, önce **toplumsal nitelikte ekonomik bir göreve dayanır** ve ilkel toplulukların dağılmasının toplum üyelerini özel üreticiler durumuna dönüştürdüğü, yani onları ortak toplumsal görevlerin yöneticilerine daha da yabancı kıldığı ölçüde artar. İkinci olarak, toplumdan bağımsız kılındıktan, hizmetkar durumundan efendi durumuna geldikten sonra siyasal zor, iki yönde etkili olabilir. Ya normal ekonomik evrim yönünde; bu durumda, ikisi arasında bir çatışma yoktur, ekonomik evrim hızlanır. Ya da zor, ekonomik evrime karşı çıkar ve bu durumda, birkaç istisna dışında, ekonomik evrim karşısında her zaman yenik düşer.”***

Bu tarihin diyalektiğidir.

** Haluk Gerger’in bu yüzeyselliğinin kaynağı, Marksizmi bir **toplumbilim** (sosyoloji) olarak algılaması ve anlamasından ileri gelmektedir. Bu nedenden ki kitap, Amerikan toplumunun sosyo-psikolojik irdelenmesinden öteye geçememiştir; Amerikan toplumuna ilişkin olguların kronolojik olarak basit bir dizimi olarak kalmaktadır. Bu yönüyle “*Kan Tadı*”, Amerikan **toplumunun** dışsal bir gözlemci tarafından nasıl algılanabildiğini gösteren bir çalışma olarak tanımlanabilir. Kitaptan daha fazla birşey beklemek, emperyalizmin saldırgan olamayacağını düşünmek kadar anlamsız olacaktır.

*** Engels, *Anti-Dühring*, s. 271, Ekim 1995.

* T. J. Dunning, akt. Marks, *Kapital*, Cilt: I, s. 779.

Yeni-Osmanlıcı Efendi Bir “Bilimadamı”!

Son aylarda yazılı ve görüntülü basında (“medya”) “sabetayistler”e ilişkin haberler, köşe yazıları ve kitaplar birbiri ardına yayınlanmaya başladı. “Onomastique” araştırmalarıyla dehşetengiz buluşlar yapıldı ve bu “Onomastique” buluşlarla ekonomik, politik, toplumsal, kültürel, askeri vb. akla gelebilecek her alandaki “komplolar” açığa vuruldu. Sabetay Sevi müritlerinin “komploları”nın Türkiye tarihini nasıl etkilediği 500-600 sayfalık kitaplarla sergilendi. Özellikle “onomastique” sayesinde kimlerin gizli (kripto) yahudi olduğu tek tek gösterildi.

Böylece ülkemizin yakın tarihi “sabetayist komplo” çerçevesinde yeniden yazılmaya başlandı. Her zaman olduğu gibi, “tabu kancısı” ve tez yazıcısı Yalçın Küçük bu yeni tarih yazıcılığının pişdarı* oldu.

“Şebeke” adlı kitabıyla sabetayist komplo deşifreyasına başlayan Y. Küçük, “*Teke- liyet - Ansiklopedi*”siyle büyük sıçrama yaparken, kendisinin “daha ‘iki bin’ dergisinde çalıştığı zaman göz koyduğu” “medyatör” Soner Yalçın’ın “*Efendi, Beyaz Türklerin Büyük Sırın*” “medya”da büyük “tartışmalara” yol açtı.

Artık siyaset ve sanat alanının “yahudi dönmeler” tarafından nasıl işgal edildiği, yükselen kariyerlerin ve yıldızların “yahudi dönmeler”in (sabetistler) tarikat dayanışmasının ürünleri olduğu görüldü. İsmail Cem’den Hülya Avşar’a, Kemal Derviş’ten Cem Boyner’e, Sevim Belli’den Behice Boran’a ve neredeyse sonsuzluğa uzanan onbinler-

ce kişinin sabetayist tarikatın mensupları oldukları öğrenildi.

Görüldü ki, Türkiye Cumhuriyeti, “son Türk devleti”, yahudi dönmelerinin büyük bir komplosu ile yüzüye. “Solculuk” adına Yalçın Küçük ve Soner Yalçın bu komployu deşifre ederek büyük bir görev yerine getirmişlerdi. Özellikle İsmail Cem’in YTP’sinin etkisizleşmesiyle görev büyük ölçüde başarılmıştı.

Ama Yalçın Küçük gibi “muhteşem, dahi” ve de “tez yazıcısı” için böylesine konjonktürel başarılar başan sayılamazdı. O, tezler ortaya atmak, bu tezlere göre teoriler yapmak için yaratılmıştı. Dolayısıyla “onomastique” ilgisini tezlerinde kullanmalıydı ve bu tezlerden bir teori yaratmalıydı. Ansiklopedi adını verdiği “*Teke liyet*” kitabıyla bu yaratıcı görevine başladı.

Birkaç yıl öncesine kadar “yahudiler”in ve “yahudi dönmeleri”nin ülkedeki ekonomik, toplumsal ve siyasal güçleri ve müslüman düşmanlığı (İsrail-Filistin çatışması temelinde) şeriatçı kesimlerin büyük ilgi alanını oluştururken, bugün Yalçın Küçük’ün “deha”sıyla “sol”un teorik ve pratik hazinesi haline dönüştürüldü. Ve Yalçın Küçük tezini yazdı: “**ilkel toplum, feodalite, kapitalizm arkasından sosyalizm derken, Orta Çağ’a dönüş**”.** s. 39

Yalçın Küçük’ün, “Marksizm için şaşırtıcı olsa da artık telaffuz etmek zorundayız” dediği bu tezle, günümüzün Orta Çağ ve ege-men sınıfın “yeni feodalite” olduğunu “onomastique” sabetayist avcılığıyla ilan etmek-

* *Pişdar*, Yalçın Küçük’ün Türkçesini söylemeyi pek sevmediği sözcüklerden birisidir, *öncü* anlamına gelir.

** Yalçın Küçük, “bir bildiği” olsa gerek, “köleci toplum”u atlamıştır. *Teke liyan*, c. 1, s. 39, 2003.

tedir.

Yalçın Küçük'ün 80'lerde kırmızı kaşkollu "Aydın Üzerine Tezler"iyle başlayan, "başkan Apo" danışmanlığı ile süren ve Paris serüveniyle tamamlanan yirmi yıllık yaşamının ardından gelen bu yeni tarih tezinden, Orta Çağ'ın feodalizm olmadığını öğrendiğimiz gibi, kendi "Orta Çağ"ının "sosyalist olmayan veya sosyalizmi sürdüremeyen gelişmiş ve büyümüş-şirketleşmiş toplumların bir hali ve çukura düşüşü"* olarak algılamak gerektiğini öğreniyoruz.

Öğreniyoruz ki, bu Yalçın Küçükvari Orta Çağ'da, sanayici geri plana çekilmiş, yerini Orta Çağ'ın tüccar ve bezirganlarına ve sonra da borsacı veya tefecilere bırakmış ve din egemen olmuştur.** Bunların ilk kanıtı ise, Hüsamet'in Özkan olmaktadır.

Yalçın Küçük demektedir ki, Hüsamet'in Özkan gibi "dilsiz ve yetenezsiz, akli ya olmayan ya da kullanmayan birisi" nasıl olur da siyasal yönetimde belirleyici bir yere gelebilir? Eğer gelmişse, bu göstermektedir ki, çağımız Orta Çağ'dır, çünkü Orta Çağ, 1985 tezlerine atıf yaparak, yetenezsizler yönetimidir, Hüsamet'in Özkan yetenezsizdir, öyle ise çağımız Orta Çağ'dır!

Ve ardından binlerce sayfa tutan bir yığın söz, laf, gazete küpürleri ve özeladabilim dizinleriyle bu tezini kanıtladığına inanır.

Şüphesiz yurtdışında kurulacak bir Kürt bankasıyla Türkiye'ye gönderilen havale ücretleriyle "ilkel sermaye birikimi" yapılacağı düşüncesi taşıyan Yaşar Kaya'nın sözüyle, "ipliği pazara çıkmış" bir Yalçın Küçük'ün "deli saçması" denilebilecek tezlerini kimsenin ciddiye almayacağı iddia edilebilir. Kemal Derviş için söylendiği gibi, onun da girdiği her yeri bozduğu, yıkıp-dağıttığı da söylenebilir. Hatta "hadi canım" diyerek "küçük"senebilir. Ama sabetayist avcısı Yalçın Küçük'ün, "medya sabetayistleri"ni deşifre ederken, aynı "medya" tarafından sürekli reklamı yapılması hiç de "küçük"senebileceklek bir olay değildir.

Yalçın Küçükvari tez yazalım:

TEZ I: Yalçın Küçük, geliştiğini düşündüğü her yere ve harekete katılır, Kemal Derviş gibi girdiği yeri dağıtır ve ilk ayrılan kendisi olur.

TEZ II: Her yeni kitap serisine başladığın-

da, daha çok satmak ve taraftar toplamak amacıyla, cezaevlerindeki açlık grevlerine ve ölüm oruçlarına "metin içi ek"le atıf yapar.

TEZ III: Sözcüğün her anlamında saçma sorular ortaya atar, bu soruları tez diye sunarak insanları şaşırır. Şaşırttığı insanlara bilgi ve olgu kırıntıları sunarak çıkış yolunun kendi tezlerini kabul etmekten geçtiğini gösterir.

TEZ IV: Popüler olmak istediği zamanlarda kırmızı kaşkolla dolaşır.

TEZ V: Soyadı küçük olduğu için, sürekli büyük işler başardığını düşünür.

Bu tezlerimizi, Yalçın Küçük gibi, İnönü savaşlarının olmadığını söyleyerek, ortaçağdaki veba salgınından sayfalarca söz ederek, Decameron'un aşk hikayelerinden aktarmalar yaparak ve "onomastique" fantaziler kurarak kanıtlamak durumunda değiliz. Bu "tez"lerimiz, Yalçın Küçük'ün yaşam öyküsünün görüngüleridir sadece.

Bugün Yalçın Küçük'ün tüm yaptığı, sabetayist avcılığı paravanası altında solla, Marksizmle olan tüm ilişkisini koparmaktan ibarettir. Bunu yaparken, yanında götürebileceği her kişiyi de beraberine alır ve aynı sona doğru çeker. Şöyle yazıyor Yalçın Küçük:

"Kapitalizm çok zorlanmış bir soyutlama, çok kısa ve çok geçici olduğunu düşünebiliriz. Nitekim, kapitalizm ve 'marksizm' üzerine, Sovyet dekansıyla başlayan, az ve fakat büyük verimlere gebe yeni çalışmalar, feodal düzenin tarihini uzatma eğiliminde görünmektedir. Ben de, diğer ucundan baktığımızda, kapitalizm şemasının, uzun XX. yüzyıla bakmak için bilimsel bir gözlük olmaktan çıktığını ileri sürmeye çalışıyorum. Netleştirmekten çok, bulandırıyor."***

Kapitalizm, "çok zorlanmış bir soyutlama" olarak "bilimsel bir gözlük olmaktan çıktığı"na göre, kapitalizmin tahliline ilişkin her türlü yapıt (*Kapital* başta olmak üzere) kolayca geçersiz ilan edilebilecektir. Ama yine de, o, bir "kahraman", bir "savaşçı" ve hatta "devrimci" olarak da kalabilecektir.

"... 'devrim' sorunu bitmiyor; devrimde sadece yıkmak ve yeni düzen kurmak yok, aynı zamanda hız sorunu bulunmaktadır. 'Devrim' ile 'evrim' arasındaki en önemli ayrılığın hız

* Yalçın Küçük, *Tekeliyet*, c. 1, s. 39, 2003.

** Yalçın Küçük, agk, s. 40.

*** Yalçın Küçük, agk, s. 158.

olduğunu biliyoruz, kuşkusuz, hızın tanımında şiddet var, şart değil, devrimi şiddet ve evrimi pasifizm ile özdeşirmek buradan kaynaklanıyor.”*

Böylece Yalçın Küçük, Marksizmden kopuşun hazırlıklarını yaparken, aynı zamanda evrimi devrimle özdeşleştirerek kendisini “devrimci” olarak göstermeyi sürdürmeye çalışmaktadır. Ve cezaevlerinde 1999’da başlatılan ölüm oruçlarının bir sonucu olarak ortaya çıkan korsakof hastalarını da kendisine dayanak olarak kullanmakta bir an bile tereddüt etmez.

Kapitalizmi “çok zorlanmış bir soyutlama” olarak ilan eden Yalçın Küçük, Marksizmi, Malthus’un “nüfus kuramı”yla aynı kategoriye koyarak, “endojen”, “aynı anlama gelmek üzere, kapalı sistem” olarak tanımlayarak Marksizmden kopuşu garantiye alır. Bunu “bilimsel” kesinlik olarak sunar:

“... bilimsel modellerin endojen olma zorunluluğu Marx’tan çok önce ortaya konmuştur: Marx, ekonomi politiğin kurucularından öğrendiklerine Hegelien bir eter içerirken, hem ekonomik faktörün gücüne verilen vurguyu ve hem de değişkenlerin birbirini etkileyerek belirlemeleri zorunluluğunu entansifiye ediyordu.”**

Bu Yalçın Küçükvari sözlerin ne anlama geldiği önemli değildir. Önemli olan, Yalçın Küçük’ün kendi saplantılarının “bilimsel” bir görüntüye sahip olduğunun **sanılmasıdır**. Bu sanyla, Küçükzade Yalçın efendi*** için, “marksizm”in, hegelien eterle endojenleri entansifiye ettiğinin (ne anlama geldiğinin bir önemi yoktur) “bilinir” olması yeterlidir. Bunun ötesinde, gerçekte marksizmin, ister bilimsel denilsin, ister ideal denilsin, bir “ekonomik model” olmadığı gibi bir “sistem” de olmadığı önemi yoktur. Engels’ in şu sözlerinin de Küçükzade Yalçın efendi

* Yalçın Küçük, agk, s. 157.

** Yalçın Küçük, agk, s. 180.

*** Kimileri bu ifadelerimizin “yakaşık” almadığını, Yalçın Küçük gibi bir “bilimadamı”nın görüşlerine karşı çıkılsa bile, eleştiride daha bilimsel-akademist dil kullanılması gerektiği söylenebilir. Bu ifadeyi, ilk kez, Ocak-Şubat 1994 tarihli *Kurtuluş Cephesi*’nde yayınlanan “*Muhterem ‘Grand’ Hocanın Paris’e Avdedi*” yazımızda biz kullandık. Aradan yıllar geçtikten sonra Yalçın Küçük’le yapılan bir röportajda şunlar yazıldı: “İskenderunlu bir aile olan Yalçın Küçük’ün ailesi, yörede Küçükefendiler olarak tanınmaktadır. Kendisi de Küçükefendi’nin Yalçın’ı olarak bilinmektedir.” (*Aksiyon* dergisi, Sayı: 449.)

di için hiç bir önemi yoktur:

“Sistematik, Hegel’den sonra olanaksızdır. Dünyanın tek bir sistemi, yani tutarlı bir bütünü temsil ettiği açıktır, ama bu sistemin bilinmesi, tüm doğanın ve tüm tarihin bilinmesini öngerektirir, buna da insanlar hiç bir zaman erişemezler. Öyleyse sistemler yapan kişi, sayılmaz eksiklikleri kendi öz uydurması ile doldurmak, kendini usdışı imgeleme gücüne bırakmak, ideoloji yapmak zorundadır.”***

Ama olsun!

Yalçın Küçük, Marks’ın “devrim teorisi”ni “kapalı sistem” olarak ilan etmiştir bir kere. Üstelik aynı sayfadaki dipnotta belirttiği gibi, Lenin, “*Ne Yapmalı?*” ve “*Nisan Tezleri*” ile “Marx’ın kapalı sistemini kırmıştır” hem! Eh Lenin kırdığına göre, Marks’ın “devrim teorisi”nin “kapalı sistem” olması gerekir, yoksa Lenin neyi kırmış olabilir ki!

Zaten Küçük efendi, daha *Tekeliyet* kitabının önsözünde okuyucuyu buna hazırlamıştır:

“Sovyet Devrimi’nin ... kurulması bir şarkı’dır. Bu ise, son çözümlemeye, Lenin’in politik dehasının verimidir, emekçi sınıfların iktidarı için sonsuz hırsının ürünü de diyebiliriz; yalnız dahiyane olsa da politik olan, bir daralmadır, bu nedenle **Lenin’in beslendiği bütün kaynakları daralttığını tespit zamanı gelmiş olmaktadır. Marx’ı da daralttığı kesindir**, fakat Marx’ın kapalı sistemini açarak sağladığı genişleme ile bunu telafi ettiğini **biliyoruz**.”**** (abç)

İşte “kesindir”, “biliyoruz” gibi kendinden menkul sözcüklerle okuyucuyu da kendisinin suç ortağı yapmaya çalışan Küçük efendi, *Tekeliyet* ansiklopedisiyle, Lenin’in tersine, kendisinin “beslendiği bütün kaynakları” serbest bırakır. O şimdi hürdür, “hem eklemlidir ve hem de eklemelerini kilitleyebilen”dir.***** Eklem bacaklı olduğunu “biz biliyoruz”, bu eklem bacaklının beslendiği kaynakları da ilan etme zamanı gelmiş bulunmaktadır: Machivelli, Bodin, Hobbes, Montesquie, Albert Camus, Jean Paul Sartre *veee* “Decameron’un aşk hikayeleri”yle

*** Engels, *Anti-Dühring*, s. 531-532, Mart 1977.

**** Yalçın Küçük, agk, s. 10.

***** Yalçın Küçük, agk, s. 10.

Boccaccio. Onlar, bu eklem bacaklı efendiyi “kapalı sistem”den azat ederlerken, “onomastique” fantazilerle **sabetayist avcılığına** entansif bir biçimde endojen etmiştir.*

Bu sabetayist avcısı efendi, bize, “onomastique” fantaziler sunarak, ülkemizdeki siyasal ve sanatsal yaşamın “egemen sınıf”ının nasıl “kripto-yahudiler” olduğunu tartışmaya yer bırakmayacak kesinlikte ve tartışmaya açık bir “bilimsellik” iddiasında gösterir!

Kitabın ilgi görmesi ve çok satması için Kıbrıs sorununu öne çıkarır ve bu “kripto”ların işin içinde olduğunu, “Kıbrıs’ın alınmasında Yahudi lobisi ve iktidarının çok önemli bir rol oynadığını” söyleyerek ve de sayfalar dolusu “paralel isimler dizini”ni kanıt olarak sunarak, kanıtlar!

Bu efendice kanıtlamada her cinsten ve her çeşitten insan isimleri kitapta Decameronvari dans yaparlar. İşte bu isimlerden Yahudi Halevi “baş teorisyen” olarak karşımıza çıkarılır. “Sion”a dönüşün bu teorisyenine ilişkin dipnotta şunları yazar efendi Küçük:

“‘H’ işareti ile gösterilen ses, bütün dillerde seslerin en sessizidir, her zaman ihmal edebiliyoruz. Judah Halevi, Yahudi tarihinin önemli isimlerinden birisidir, unutulmamakla birlikte adındaki ‘h’ sessiz kalabilmektedir; Türkiye’de kripto-yahudiler ve sabetayistlerin taşınmayı pek sevdiikleri ‘alev’ adı, Halevi’yi hatırlatmaktadır.”** (abc)

“Bütün dillerin seslerinin en sessizi”, ağzı var-dili yok sesi, zavallı “H” (ha ya da he), ağzını açmayıp susunca, yani sessiz kalınca, Judah Halevi oluvermektedir **“Alevi”!**

Hayır! Burada bir yanlışlık yoktur.

Küçük efendi, “H”nın sessizliğini, efendiliğini kullanarak, Halevi’den Alevi’i türetirken, sondaki “i”yi Allah’ına havale etmiştir! Eğer Yalçın efendi, bu efendi “H”ya bu kötülüğü yapmamış olsaydı ya da sessiz “H” ateist olsaydı, Judah Halevi’den (“H” düşünce)

“Alevi” kalacağı kesindir ki, bu durumda tüm Alevilere “kripto-yahudi” demek zorunda kalınacaktı!

Şimdilik ve bu kezlik, Aleviler, Yalçın Küçük’ün Allah’a havale ettiği “i” harfiyle “kripto” olmaktan kurtulmuşlardır.

Ama şimdilik kurtulmuşlardır!

Yalçın Küçük efendinin “onomastique” bilgisinin en büyük sorunu ise “Cem”dir. Kendi yazısıyla, “sabetayistlerin ve Yahudilerin, ... ‘cem’ adına düşkünlükleri hâlâ tatkınkar çözümünü bulamadığım bilmeceleden birisidir”***

İsmail Cem, Cem Uzan, Cem Hakkı, Cem Boyner vs vs. derken, “bilmece”, “kendini tümüyle rahatlatan bir açıklama”**** olmasa da, az da olsa çözümler.

Birinci çözüm:

“İsrail Devleti kurulmadan önce daha çok, fakat hâlâ, New York’un, dünya Yahudiliğinin gerçek başkenti olduğudur. İsim koyarken, New York göz önünde tutuluyor; bu Türk-Müslümanlar arasında bile bir eğilim olabiliyordu, soğuk savaş döneminde Amerikalı bahriyelilerden çocuk doğuranlar ‘deniz’ veya ‘can’ adını seçiyorlardı. Amerika’da ‘deniz’ veya ‘john’ olarak kolayca telaffuz edilebiliyordu. Sabetayistler arasında tercih edilen ‘Cem’ adının, New York’ta ‘Sem’ olarak söyleneceğini tahmin etmek zor değildir; ‘cent’ sözü, sent okuyoruz, tanışımızdır. Cem, New York’ta Sem’dir.”*****

Eh! diyebilirsiniz, biz bunu zaten biliyoruz, bizim Temel “tanışımızdır”, New York adı, onun “ne var-ne yok”undan geldiğine göre, Sem’de Cem’dir!

Ama Yalçın Küçük gibi, Prof. Dr., ciltler dolusu kitap yazmış, bir zamanların “kapalı sistem marksisti” böylesine yanıtla yetinemez; onunla Temel’i birbirine karıştırmak gerekir.

İkinci çözüm:

“İran kaynakları yerine, Ferhengi Ziya’ya bakmayı öneriyorum, burada ‘cem, cemşasb, çeşidun’ girişi vardır ve şu bilgi verilmektedir: ‘Pişdadiler sülalesinin dördüncü ve en büyük hükümdarı Hazreti Süleyman ile

* Okuyucunun yazının başından beri ne olduğunu anlayamadığı şeyi şimdi açıklıyoruz: “*Onomastique*”, bilimsel iş yapıldığını sanan bazı Decameronvari sapkınların “özelisimbilim” adını verdikleri isim-bulmaca oyunudur. Bu oyun, insanların adlarına bakarak onların karakterleri tahlil etme ve secerelerini bulma oyunudur. Kişi isimlerinden yola çıkarak arkeolojik işiyle iştiğal ederler.

** Yalçın Küçük, agk, s. 220.

*** Yalçın Küçük, agk, s. 421.

**** Yalçın Küçük, agk, s. 427.

***** Yalçın Küçük, agk, s. 427-428.

"TOPLU İSİM OYUNLARI		
Armağan	Hızlı hızlı tekrar söyleyiniz	Arman
Kağan	" "	Kan
Kaan	" "	Kan
Oğuz	" "	Oz
Oğuzhan	" "	Ozan
Rauf	" "	Rav"*
	Ve bizim önerimiz	
Yalçın	" "	????
Küçük	" "	????

İskender'e de Cem denir'. Kısa açıklamanın ayrıntıları var, ancak 'Cem' adının, Yahudiler'in 'Şmole' dedikleri Süleyman yerine de kullanılması yeterli bir açıklamadır. Önemli buluyorum ve bu durumda çürütülünceye kadar, Cem'in kaynağı ve çekiciliği konusundaki bu açıklamayı kabul etmek zorundayız."**

Evet, Küçük efendi "önemli" bulmuştur, öyle ise "kabul etmek zorundayız": Cem ismi yahudi ismidir ve kripto-yahudiler kullanır.

Tabii Aleviler soracaktır, bizim "Cem" de mi yahudi?

Yanıt "onomastique"tir. "Onomastique", özel isimler "bilimi"dir, dolayısıyla Alevi "Cem"i, "özel isim" olmadığı için "onomastique" dışıdır, "sözümüz cem"aatten dışarıdır.

Elbette birisi de çıkıp, Alevi'liğin Halevi'nin sessiz, sakin, "H"sızlığından geldiğini ve "Cem"in ise "Pişdadiler sülalesinin dördüncü ve en büyük hükümdarı Hazreti Süleyman" anısına yapıldığını da iddia edebilir. Üstelik kaynak olarak Yalçın Küçük'ü göstererek şöyle diyebilir: Önemli buluyorum ve bu durumda çürütülünceye kadar, bu kaynağı ve çekiciliği konusundaki bu açıklamayı kabul etmek zorundayız!

Atasözünde denildiği gibi, bir deli kuyuya bir taş atmış, yüz akıllı çıkaramamış!

Yine de Yalçın Küçük efendi yılmaz bir savaşçıdır! Girdiği her yeri altüst eden, insanları yüzüstü bırakıp bir başka yere giden Yalçın Küçük, Ansiklopedisinde bize "toplular isim oyunları" bile oynatır. (Bkz. Toplu İsim Oyunları tablosu)

Kitaplarında oynadığı bu oyunlardan sonra "medya" röportajlarında sadede gelir:

"Benim buradaki asıl formülüm,

yavaş yavaş daha yüksek sesle dillendirdiğim ve bazı Türk-İslâm tezinden arkadaşlarıma bana söylediğine göre de **İslâmcı kesimde** de hemen benimsenen, çok büyük bir memnuniyetle karşılanana **Doğu Birliği**... Doğu Birliği söylemini kullandığımız zaman, Doğu Perinçek'in İşçi Partisi'yle buraya kadar aynı şeyleri söylüyoruz. Burada iki proje var, bir tanesi şimdi İşçi Partisi'nin Avrasya Projesi. Ben Avrasya'nın sorunları çözebileceğini düşünmüyorum. Bazen ben bu projelerimi ortaya attığım zaman, 'Osmanlı'yı mı yeniden diriltmek istiyorsun?' diye soruyorlar, beni herhalde tanıyorsunuz, ben böyle karşı postülalardan etkilenmem. Osmanlı'yı kuracaksa kurarsın... Zaten Anadolu içinde böyle bir devletin yaşayabileceğine tarihsel olarak ihtimal vermiyorum. Projem, çok net bir projedir: Suriye, Irak, eskiden projem içinde yer almayan İran ve Kafkasya'dan Azerbaycan ve Ermenistan.

Ekonomik birliği, siyasî birliği içeren bir proje. Esas projem de Yunanistan'ın da mutlaka bulunması. Ama Yunanistan Avrupa Birliği'ne girdi. Fakat Avrupa Birliği ile arasında çok ciddi yeni sorunlar çıktı. Yunanistan' da da aşırı sol, dindarların ve sağın bir kısmının birleştiği söyleniyor. Benim çözümüm budur..."*** (abç)

Böylece yıllarca sabetayist avcılığı yapan şeriatçıların tezlerinin Yalçın Küçük tarafından yeniden ve cilalanarak piyasaya sürülmesinin hikmeti de anlaşılmaktadır: Büyük Doğu'ya alternatif "sol" görüntülü Doğu Birliği.

* Yalçın Küçük, agk, s. 326.

** Yalçın Küçük, agk, s. 429.

*** *Anadolu Gençlik* dergisi, sayı: 19. Bu dergi, Erbakan'ın "Millî Görüş"çülerin "gençlik" dergisidir.

Yalçın Küçük'ün yeni "çıkışı"nın, yılların sabetayist avcılar şeriatçıların ve Türk-İslam sentezcilerinin saflarında büyük memnuniyet uyandırmasının ardında yatan da bu Doğu Birliği projesidir.

Şimdi projeler savaşı başlamıştır: Büyük Ortadoğu projesi, İslam Ortak Pazarı projesi, Avrasya projesi, Büyük Doğu projesi ve nihayet Doğu Birliği projesi. Bu projelere TÜSİAD'ın "bölgesel süper güç Türkiye" projesini de eklemek gerekmektedir. Bu projelerin coğrafyası ise, "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne büyük Türk dünyası" olmaktadır.

Bütün "onomastique" fantaziler, "kripto-yahudi" söylemleri bir yana bırakıldığında karşımıza çıkan bu projeler dizisi, pan-islamizm ile pan-türkizmin "neo" versiyonları olmaktadır.

Eğer İstanbul'un fethi "ortaçağın sonu, yeni çağın başlangıcı" olarak kabul ediliyorsa, Yalçın Küçük ve diğerlerinin projeleri de, "yeni ortaçağın sonu ve yepyeni çağın başlangıcı" olarak tanımlanabilir.

Eğer **tarih**, hâlâ **sınıf mücadelelerinin tarihi** ise, bu "ortaçağ-yeni çağ"ın da sınıfsal bir temeli olması gerekir.

NEDİR BU SABETAYİST AVCILIĞI?

İster Yalçın Küçük'ün Doğu Birliği projesi olsun, ister Necip Fazıl Kısakürek'in Büyük Doğu projesi olsun, isterse Amerikan emperyalizminin Büyük Ortadoğu projesi olsun, tümünün ortak noktası, Ortadoğu ve batı-orta Asya'da egemenlik kurmaktır. Doğal olarak her egemenlik gibi, bu egemenlik isteği de, belli bir sınıfsal temele sahiptir. Zengin petrol yataklarına sahip bu bölge, hammadde kaynakları açısından özel öneme sahip olduğu gibi, nüfusuyla da büyük bir pazardır. Bu bölgeye yönelik her türden projenin amacı, bir yandan bu hammadde kaynaklarına (enerji kaynakları) el koymak, diğer yandan bu geniş ve büyük pazara sahip olmaktır.

Pazar ise, alıcı ile satıcının karşı karşıya geldiği, satıcının metasının alıcının parası ile değiştiği yerdir. Bu nedenle, pazarın olduğu her yerde, bir yanda para sahibi alıcı, diğer yanda meta sahibi satıcı vardır. Bu pazarda meta satıcıları ise **tüccarlardan** oluşur. Pazar, üretim alanı değil, ticaret alanıdır. Ticaret de tüccarın işidir; kapitalizm koşullarında, tüccar da, toptancı ve perakendeci tüccar olarak, **ticaret burjuvazisini** oluşturur.

Ve tarihin kaydettiği en eski tüccar kavim ise **yahudilerdir**.

Marks'ın deyişiyle, yahudiler, içinde yaşadıkları toplumun "gözeneklerinde", "çatlaklarında" yaşarlar.* Ticaretin gelişmesine ve dünya pazarlarının genişlemesine paralel olarak yahudi tacirler, aynı zamanda para ticaretine yönelmişlerdir. Bunun sonucu olarak tefecilik, tüccarlığın yanında yahudilerin ikinci bir özelliği olarak ortaya çıkmıştır. Bu tarihten itibaren içinde yaşadıkları her toplumda "cimrilik" ve tefecilik yahudilikle özdeşleştirilmiştir.

Yahudi tüccar ve tefeci, içinde yaşadığı toplumun pazarına egemen olduğu oranda eskilerin (yerli) yıkımına yol açmıştır. Ticaret alanındaki yahudi egemenliği, üretim alanındaki sermaye sahiplerini tehdit eder boyuta ulaştığı gibi, tefeci yahudi, yerli tüccar ve sanayicinin ağır faiz yükü altında ezilmesine de yol açmıştır. Bu yahudi sermayesinin (ticari ve para sermayesi) yıkımı artırdığı oranda yahudi düşmanlığı yükselmeye başlamıştır. Her anti-semitist hareket karşılığını yahudi tüccar ve tefeci sermayenin güçlenmesinde bulur.

Topluluklar içinde anti-semitizmin yükselişi, yahudi programlarının artışı, bir yandan **yahudi göçlerine** yol açarken, diğer yandan göçmen yahudilerin kendilerini **gizlemelerine** yol açmıştır. Yine de yüzyılların ticari deneyimine sahip olan yahudiler, göç ettikleri her ülkede ticaret alanında faaliyet yürütmeye devam etmişlerdir. Geçmişten farklı olarak, daha gösterişsiz ve dikkat çekmeyen bir yaşam sürdürmeye çalışmışlardır.

Uluslararası meta ve para ticaretinin daha büyük boyutlara ulaşmasıyla birlikte, yahudi tüccar ve tefeci sermayesi de uluslararasılaşmıştır. Her aşiret, kavim ya da azınlık topluluklarında görülen içsel dayanışma yahudiler arasında çok daha yüksektir. Bu da, uluslararası yahudi dayanışması olarak ortaya çıkmıştır.

Üretimin çokuluslaştığı, yeni-sömürgeci yöntemlerinin uygulandığı bir dönemde, uluslararası yahudi dayanışması, yerli işbirlikçi kesimlerin oluşumunda da kendisini göstermiştir. Geri-bıraktınlmış ülkelerde ithalat alanında, yani ithal mallarının ticaretinde, yahudiler, yerli ortaklıkların kurulmasında aracılık yapmışlar ve yer yer bu ortaklık

* Marks, *Kapital*, Cilt: I, s. 94.

lar içinde yer almışlardır. (Burla Biraderler ile Koç'lar arasındaki ilişki gibi.) Aynı süreçte, tefecilikle yığılmış yahudi para-sermayesi, yerli işbirlikçi sınıfların finansmanında "özel kredi" olarak kullanılmıştır.

Ülkemiz somutunda ise, yahudiler (açık ya da gizlenmiş) ithalat alanında etkindirler. Gerek uluslararası yahudi sermayesinin iç dayanışması, gerekse yabancı dil bilen, eğitilmiş kişiler olmaları, ithal malların üreticileri ile doğrudan ilişki kurmalarına olanak sağladığından, neredeyse ithalat alanında tekel haline gelmişlerdir.

Yeni-sömürgeciliğin gelişmesine paralel olarak işbirlikçi-tekelci burjuvazinin güçlenmesi, düne kadar toprak ağaları ve Anadolu tefeci-bezirganlarla paylaştığı iktidarı tek başına sahip olmaya yönelmiştir. Bu yönelim, Anadolu tefeci-bezirganlar ile işbirlikçi-tekelci burjuvazi arasındaki ittifakın sonunu getirmiştir. (12 Mart muhtırası ve I. Erim hükümeti işbirlikçi-tekelci burjuvazinin oligarşik yönetimi bütünüyle ele geçirmesinin ilk adımı olmuştur.)

Bu gelişmeden en büyük zarar gören ve tasfiye olan Anadolu esnaf zanaatkar sermayesi ile tüccar-tefeci sermaye, niceliksel gücüne dayanarak, Erbakan aracılığıyla TOBB içinde örgütlenmeye çalışmış, ancak başarılı olamamıştır. Bunun üzerine MNP'si kurulmuştur.

MNP, Anadolu esnaf-zanaatkar sermayesi ile tüccar-tefeci sermayesinin sözcülüğünü üstlenirken, "din", "müslümanlık", ithalata bağımlı bir ekonomide giderek güçlenen yahudi sermayesine karşı bir savaş aracı haline gelmiştir. 1970'lerden itibaren şeriatçıların yahudi sermayesine karşı yürüttüğü boykot kampanyaları bu savaşın ürünleridir.

Bu savaş, politik alanda MNP-MSP çizgisinde örgütlenen "islamcı sermaye"nin gücü oranında, zaman zaman şiddetlenmiş, zaman zaman ikinci plana inmiştir. Ama her durumda, ithalat üzerinde kesin egemenlik kuran yahudi (ya da "kripto-yahudi") sermayesine karşı "Anadolu kaplanları"nın savaş süreciyle başlamıştır.

Bu savaşta, "batının" desteğine sahip yahudi sermayesine karşı "doğunun" müslüman pazarları, "islamcı sermaye"nin kendi "yaşam alanı" olarak kabul edilmiştir. "İs-

lam ortak pazar" projesi bunun ürünüdür.

Diyebiliriz ki, ülkemizdeki şeriatçılıktan Türk-İslam sentezciliğine kadar her türden gerici ve ırkçı ideoloji ve politikaların temelinde, Anadolu geleneksel esnaf-zanaatkar sermayesi ile tüccar-tefeci sermayesinin yeni-sömürgecilik karşısında güçsüzleşmesi ve tasfiye olması yatmaktadır. İthalata bağımlı bir ekonomik yapıda, dış ticaretteki gelişmelerin (özel olarak ithalatın) kendilerini yıkma uğrattığını düşünen sermaye kesimleri, Amerika (Amerikan emperyalizmini değil, yahudi lobsinin egemenliği altında olduğunu düşündükleri Amerika) ile dış ticareti tekelcileri altına alan yahudileri (özel olarak da sabetayistleri) bunun sorumlusu olarak görmüşlerdir.

Sözün özü, sabetayist avcılığının kökeninde, geleneksel Anadolu tefeci-bezirgan tayfasının işbirlikçi ticaret burjuvazisiyle olan çıkar çatışması yatar. Din, bu çatışmanın sadece ideolojik aracıdır.

İşte bu tüccarlar savaşında, marksizmden kopan küçük-burjuvalar için tek seçenek olarak sunulan işbirlikçi-tekelci burjuvazi saflarına geçişi (T. Özal'ın transformasyonu) sağlayamayanlar, ikbali diğer kesimde aramaya başlamışlardır. Özellikle 1995 seçimlerinde %21 oyla RP'nin birinci parti olmasıyla bu ikbal arayışları artmıştır. Şeriatçı sermayenin "medya" ve eğitim alanlarında faaliyetlerini yoğunlaştırması, bu kesimlere yönelen "solcu" sayısında artışa yol açmıştır.

Sabetayist sorunu, sömürücü sınıfların ticaret alanındaki çıkar çatışmasının "medyatik" görünümünden başka bir şey değildir. Yalçın Küçük dahil olmak üzere, sabetayist avcılığına çıkanlar, siyasal olayları küçük bir dinsel azınlığın siyasal komplosu olarak sunarken, bu çıkar çatışmasını gizlemeye hizmet etmekten başka iş yapmamaktadırlar. Söylenen tüm süslü sözlerin, efendi edebiyatlarının gizlediği bu çıkar çatışması, oligarşi dışındaki sömürücü sınıflar içinde 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte başlayan parçalanmışlığının yansılardır. Sabetayist avcılığı ile gizlenen bu ticaret savaşının tek yaptığı, ülkenin gerçek ve mutlak egemeni olan işbirlikçi-tekelci burjuvaziyi gözlerden uzak tutmaktan ibarettir.

Sabetaycılık

Değişik kaynaklarda yer alan bilgilere göre sabetaycılık, Sabetay Sevi yandaşları olarak tanımlanmaktadır.

Aynı kaynaklara göre, 1626 yılında İzmir/ Agora'da yahudi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Sabetay Sevi, 1665 yılında kendisinin Tevrat'ta sözü edilen ve dünyaya gelip "vaadedilen topraklar"da yahudiliği tekrar hakim kılacak olan "mesih" (kurtarıcı) olduğunu ilan eder. İzmir ve Kudüs'teki yahudi önde gelenleri onu dinlerini bozan bir düzenbaz olarak gördüklerinden Osmanlı Sarayına şikayet ederler. Sevi, Saraya çağılarak sorgulanır. Hayatı ile iddiaları arasında bir seçim yapması istenir. Sevi, hayatı yönünde seçim yaparak Aziz Mehmet adıyla maaşa bağlanır.

Sabetaycı avcılarının "araştırmalarına" göre, bu, görünüşteki bir müslümanlıktır. Sabetaycılara göre ise, "Bu can bu bedenden çıkmadıkça" diyerek Müslüman olan Sevi'nin, kapıdan dışarı çıkar çıkmaz, bedeninden bir kuşun uçup gitmesiyle verdiği sözden azade olduğu söylenir. "Can bedenden çıktığı" için artık bu söze sadık kalması gerekmez. Böylece Sevi ve onun takipçisi olarak daha sonra Selanik'e yerleşen 200 kadar aile, dış görünüşte müslüman, kendi aralarında ise sabetaycı yahudi kalmaya devam ederler.

Sabetay cemaatine Türkler 'dönme', yahudiler ise renkleri değişen bir balık olduğundan "Sazanikos" demektedirler.

Cahit Uçuk'un "Bir İmparatorluk Çökerken" adlı kitabında 19'uncu yüzyılda Selanik'te iktisadi ve kültürel bakımdan herkesi geçtiği anlaşılan Sabetaycılar'ın oruç tutup, namaz kıldıkları anlatılmaktadır.

Selanik'te Kapancılar, Yakubiler ve Karakaşlar olmak üzere üç gruba ayrılan sabetaycılar eğitime büyük önem verirler. Feyziye ve Terakki gibi okullar açmışlardır. Atatürk'ün Selanik'teki ilkokul öğretmenini Şemsi Efendi'nin (Şemsi Efendi, Ilgaz Zorlu'nun dedesinin dedesi olduğu için) de sabetaycı olduğu söylenmektedir. Ve iddialara göre, sabetaycılar, kurdukları okullara sadece sabetaycı kökenden gelenlerin çocuklarını kabul etmektedirler.

İddialara göre, Selanik'teki Mason Locasında ve İttihat Terakki içinde etkili bir role sahip olan sabetaycılar, tamamen müslüman ismi almakta ve kendilerini her bakımdan "şüphe edilmeyecek ölçüde" müslüman göstermektedirler. Ancak, gizli inançlarının devamı için sadece kendi aralarında evlenmektedirler. Sabetaycı avcılara göre, Osmanlı'nın son döneminde olduğu gibi Cumhuriyet döneminde de sabetaycılarının toplum ve devlet üzerindeki ağırlığı devam etmiştir. Bir çok önemli tarihi olayın içinde bulunmuş olan bu cemaat, 1924 yılında Yunanistan'la yapılan mübadele ile Türkiye'ye gelerek İstanbul'un Şişli ve Nişantaşı semtlerine yerleşmiştir.

Sabetaycı avcılığı da, bu "dönmeler"in ticaret ve bürokrasi içinde güçlenmelerine paralel olarak, kendi "gizli" amaçlarına yönelik faaliyetleri sürdürmeleriyle meşrulaştırılmaktadır. Bu "gizli amaç" da, Siyon'u kurmak, yani büyük İsrail devletinin kurulmasını sağlamaktır. Dolayısıyla büyük İsrail devletinin topraklarında egemen olan "islami yıkım" bu amacın en önemli unsuru olarak görülmektedir.

Yaz Sıcığında Ekonomi [Tüccarlar Arası Savaş ve Barış]

Hemen herkesin borsayla, faiz oranlarıyla, döviz fiyatlarıyla düşüp-kalktığı bir ülkede ekonomiden söz etmek, ekonominin içinde bulunduğu durumu tahlil etmek neredeyse en sıkıcı konu haline gelmiştir. Bu öylesine bir çelişki oluşturmuştur ki, halkın borsa, faiz ve döviz alanına gösterdiği yoğun ilgiyi görerek ekonomi sayfaları yayınlatan ve buralarda istihdam edilmek üzere birçok ekonomist-akademisyeni işe alan “medya” sahiplerinin, ekonomik konuların insanların canını sıktığını gördükçe, ekonomi yazarların futbol yazılarıyla işlerini sürdürme gayreti içine girmişlerdir. Ekonomi yayınları ise, televizyonların bant yazılarında kendi gerçekliğini bulmuştur.

Ekonomi yazılarının cansıkıcı hale gelmesiyle birlikte Zülfiyar Doğan gibileri “gırgır” türü yazılara yönelirken, birkaç “fedakar vatan evladı” ekonomi yazarı, canla-başla ekonominin ne denli ısındığını anlatmayı sürdürmektedir. Ama yaz tatilinin başlamasıyla birlikte, ekonomide hiçbir şey olmayacağı öngörüsüyle tatile çıkan ekonomi yazarları, geri dönüşlerinde “geyik muhabbeti”ni bile aratacak denli sıkıcı eski ekonomi anıları kaleme almaya başlamışlardır. Onlar, borsa, faiz ve döviz dışında hiçbir ekonomik olgu ve konuyla ilgilenmeyenlerin yaz sıcakta ekonomi yazıları okumayacaklarından emin oldukları için, ekonominin çeyreklere göre hareket ettiği düşüncesiyle herşeyi “üçüncü çeyreğe” bırakmayı yeğlemişlerdir.

Ekonomi yazınında işler böyle olunca, üçüncü çeyreğin bir ay öncesinde ekonomiden söz etmek de güçleşmektedir.

IMF ile üç yıllık yeni bir stand-by anlaş-

masının imzalanacağı haberleri de böylesi bir yaz sıcakta “medya”da yer almıştır. Özellikle IMF uzmanlarının alelacele çağırılması ve ardından IMF’nin “cari açık sorunu”na dikkatleri çeken raporunun yayınlanması, sıcak yaz günlerinin ekonomi yazarları için bir yaz yağmuru gibi gelmiştir.

Bugün “medya”nın tüm ekonomi yazısında baş konusu, 12 aylık cari işlemler açığının 12 milyar doları aşması olmaktadır.

Merkez Bankası verilerine göre, Ocak-Mayıs 2004 döneminde cari işlemler açığı 8.811 milyon dolar olmuştur. Resmi veriler yayınlanmamış olmakla birlikte, Temmuz ayı itibarıyla cari işlemler açığının 12 milyar dolara yaklaştığı tahmin edilmektedir.

Bir ülkenin döviz gelir-giderler hesabını gösteren cari işlemler hesabında verilen her açık, eksi rakam olarak, ülkenin bulması gereken döviz miktarını göstermektedir. 12 milyar dolar düzeyindeki bir cari işlemler açığının, borçlanma yoluyla kapatılması gerekmektedir. Bu ise, iç ve dış borçların yüklenmesi ve faiz yükünün artması demektir.

Cari işlemler açığına yol açan temel faktör ise, **dış ticaret açığıdır**.

Ocak-Haziran 2004 dönemi dış ticaret dengesi şöyle oluşmuştur:

	(milyon \$)
İhracat	28.589
İthalat	45.433
Dış Ticaret Açığı	-16.844

Görüldüğü gibi, Ocak-Haziran döneminde dış ticaret açığı 16 milyar doları geçmiştir. 2003 yılında 22 milyar dolar olan dış ticaret açığının yıl sonu itibarıyla 30 milyar doları aşacağı kesin gibidir.

Bu sayıların gösterdiği gerçek ise, ülkemizde kıran kırana bir ticaret savaşına verilmiştir. Yüksek reel faiz politikalarıyla dolan değerinin düşük tutulması, ekonomistler tarafından ithalatı artırıcı, ihracatı azaltıcı etki yaptığı söylense de, dış ticaret verileri, her iki kesimin de hummalı bir faaliyet içinde olduğunu göstermektedir.

İthalatta görülen en büyük artış kara, hava ve deniz taşıtları ve eklentileri ithalinde olmuştur. Ocak-Haziran döneminde, bir önceki yıla göre %838 artarak, 4.4991 milyon dolarlık kara taşıtı (otomobil) **ithal** edilmiştir. Aynı dönemde **ihrac** edildiği beyan edilen kara taşıtlarının değeri ise, bir önceki yıla göre %53,3 artarak, 3.713 milyon dolar olmuştur.

Bunun dış ticaret açığındaki payı fazla büyük olmasa da, ülkemizdeki re-export ekonomisinin durumunu göstermesi açısından özel bir yere sahiptir. İthal edilen mallar, re-export yöntemiyle ihraç edilmektedir. Benzer durumlar, neredeyse tüm ihracat kalemlerinde görülmektedir. Büyük patlama yaptığı iddia edilen ihracattaki artışın gerçekliği de bu re-export alanında bulunmaktadır. Çin gibi ülkelerden toptan ithal edilen "ara mallar", basit ambalajlamalarla "tüketim malı" olarak ihraç edilmektedir.

Ülke içi pazarın tümüyle ithal ürünleriyle dolması karşısında iç üretimdeki gerilemeden en büyük zararı "Anadolu kaplanları" görmekle birlikte, MHP-DSP-ANAP koalisyon hükümeti döneminde başlatılan ve AKP döneminde hızlandırılan re-export yöntemiyle kendilerine yeni iş alanları bulmuşlardır. Artık onlar birer "ihracatçı sanayici" olmuşlardır. Hiçbir şey üretmeden, basit ambalaj değişikliği ile "katma değer" üreten ve karşılığında ihracatı teşvik primlerinden yararlanan "Anadolu kaplanları," şimdi durumlarından memnun görünmektedirler.

İthalata egemen olan işbirlikçi ticaret burjuvazisinin en büyük hasmı olarak yıllardır din ticareti yapan Anadolu tüccarı, şimdi birer "İslami sermaye" grubu haline dönüşmüştür. İç pazar için üretim artık onları ilgilendirmemektedir. Bu da, işbirlikçi ticaret burjuvazisiyle olan çelişkinin görünüşte yumuşamasını getirmiştir. AKP iktidarı da bu görüntüdeki yumuşamanın iktidarı olarak el üstünde tutulmaktadır.

Bugün ihracat ve ithalat patlamasından tüm ticaret erbabları memnundur. Ortaya çıkan cari açık ise, uluslararası para-serma-

yenin kısa vadeli yüksek faiz gelirleri için bulunmaz bir ortam yaratmıştır. Artık ithalatçıların "sabetayist" olup olmadıkları da, uluslararası para-sermayenin yahudi sermayesi olup olmamasının da önemi kalmamıştır. Sabetayist avcılığının eski solcuların işi haline gelmesinin arkasında yatan gerçek de, bu karşılıklı memnuniyettir.

Ancak Tayyip Erdoğan ve mehteran takımı tarafından özel olarak korumaya alınmış "İslami sermaye"nin yeni ticaret alanları bulması, aynı zamanda onların gücünü artırmıştır. Bu da, Anadolu tüccarı ve esnafı üzerinde yeni bir hegemonik güç ortaya çıkarmıştır. Düne kadar "yahudi sermayesi" olarak ilan edilen tüketim malları sektöründeki hegemonik güç karşısında "İslami dayanışma" örnekleri sergileyenler, bugün kendi içlerinden çıkan bu yeni gücün karşısında ne yapacaklarını bilemez hale gelmişlerdir.

Bir dönem Omo'nun bakkalları hiç talep olmayan Persil'i almaya zorlamasına benzer davranışlar, bugün yeni tüccar "İslamcı sermaye" tarafından yapılmaktadır. Bu da giderek AKP'de toplaşmış olan "inanırlar" arasında huzursuzluğa ve tepkiye yol açmaktadır.

Tüccar savaşlarının diğer yanı ise, tüketici kredileridir.

Tüketici kredilerinde meydana gelen büyük artış, özellikle ithal mallara ve eğlence-dinlenme sektörüne olan talebi artırmıştır. "İslamcı sermaye"nin fazlaca etkin olmadığı bu alanlara yönelen tüketici kredileri, küçük esnaf ve tüccarı kredi faizlerini ödeyemez hale getirmektedir. Tüketici kredisi kullananların geleneksel ürünlere yönelik talepte bulunmaması, aynı zamanda bu küçük esnaf ve tüccarın işlerini yürütemez hale getirmekte, onları iflasa sürüklemektedir.

İşte bu ticari gelişme ortamında enflasyon rakamlarının sürekli düştüğü ilan edilmektedir. İhracatın ve iç pazarın tümüyle ithalata bağımlı hale getirildiği bir dönemde, doların düşük değeri enflasyonu geriletirken, kredi kartlarındaki genişleme tüketimi artırmaktadır. Talepteki artış karşısında ithalat artarken, fiyatlar aynı seviyede kalmaktadır. Tüketicinin eline geçen gelirden belirgin bir artış söz konusu değilken ortaya çıkan bu talep artışı sadece kredi kartlarıyla sağlanmaktadır. Ancak kredi kartlarının tutarı Merkez Bankası'nın emisyon hacminde hiçbir etkiye sahip olmadığından, "sıkı para politikası" sürdürülüyor gösterilmektedir.

Piyasadaki emisyon miktarına göre ayarlanan fiyat artışları, kredi kartlarıyla sağlanan talep artışı karşısında işe yaramaz hale gelmiştir. Piyasalarda likit para miktarı aynı seviyesini korurken, kredi kartlı satışlar artmaktadır. Güngör Uras'ın sözleriyle, ülke, simidin üç taksitte satıldığı bir ülke haline gelmiştir. Geçen yıl 9,3 katrilyon lira olan kredi kartı borçları, 15,7 katrilyon artarak 25 katrilyon liraya yükselmiştir.

Ekonominin olağan işleyişi içinde tüketicilerin **gelirlerindeki reel ya da nominal artışla** ortaya çıkan talep artışı, kredi kartlarıyla, yani borçlanma yoluyla meydana gelmektedir. Bunun sonucu olarak, tüketiciler, gelirlerinde (ücret ve maaş olarak) artış olmasından çok, kredi kartlarının limitlerinin bankalar tarafından yükseltilmesiyle ilgilenmektedirler. Bu da ücret ve maaş artış istemlerinin sesinin duyulamaz ölçüde cılız kalmasına yol açmaktadır.

Haziran sonu itibarıyla, kredi kartı sahiplerinin 452.513'ü borçlarını ödeyemedikleri için "kara listeye" alınmış olsalar da, toplam içinde %3'lük bir kesimi oluşturmaktadırlar. Dolayısıyla "endişe edilecek" bir durum, sadece bu 452.513 kredi kartı borçlusunun kendisinden başkası için mevcut değildir.

Bugün "İslami sermaye" ile "gavur" işbirlikçisi ticaret sermayesi arasında yaşanan "bahar havası", tümüyle emperyalist ülkelerdeki aşırı-üretim bunalımının etkisini sürdürmesinin bir sonucudur. 1980 dünya ekonomik bunalımında olduğu gibi, emperyalist ülkelerdeki aşırı-üretim (mal ve sermayenin aşırı-üretimi) geri-bıraktırlmış ülkelere verilen kredilerdeki artışla eritmeye çalışılmaktadır. Bu ise, geri-bıraktırlmış ülkelerin borçlarını ödenemeyecek büyüklüğe ulaştırmaktadır.

2003 ve 2004'de görülen büyük ithalat "patlaması", IMF borçlarının "ötelenmesi" ve yeni iç ve dış borçlanma yoluyla finanse edilmiştir.

AKP hükümeti kurulduğunda 127 milyar dolar olan dış borç toplamı 2004'ün ilk üç ayında 146 milyar dolara yükselmiştir. İç borçlar ise, 155 katrilyon liradan 209 katrilyon liraya çıkmıştır. Böylece 2004 yılının üçüncü ayında iç ve dış borç toplamı 286 milyar dolar olmuştur. IMF verilerine göre, 2003 yılındaki GSMH 235 milyar dolar olduğu gözönüne alındığında, ortaya çıkan borç miktarı GSMH'yı çoktan aşmış bulunmaktadır.

İhracat patlaması adı verilen olay ise, emperyalist ülkelerde tüketim malları sektöründe ortaya çıkan maliyet artışının bir ürünüdür. Ancak emperyalist ülkeler, düşük faiz politikalarıyla tüketim malları sektöründe maliyet düşürücü yatırımları teşvik etmektedirler. 1980 dünya ekonomik bunalımında olduğu gibi, bu yatırımlar tamamlandığı oranda geri-bıraktırlmış ülkelere yapılan ithalat da azalmaktadır. Özellikle doların fiyatının düşük tutulması yoluyla geri-bıraktırlmış ülkelere yapılan ithalat, gerek işsizliğin sübvansiyonunda, gerekse yeni yatırımların gerçekleşme süresinde meydana gelen üretim düşüşlerinin kapatılmasında bir araç olmaktadır.

80'li yıllarda uygulanan bu politikanın diğer yanı ise, emperyalist ülkelerde verimliliği düşmüş makine ve teçhizatın geri-bıraktırlmış ülkelere satılmasıdır. Bu satış, ilk anda geri-bıraktırlmış ülkelere sanayi üretiminde artışına yol açsa da, emperyalist ülkelerde maliyetlerin düşürülmesine paralel olarak işlevsiz kalmakta ve hurdaya çıkmaktadır. Geri-bıraktırlmış ülke halklarına düşen ise, bu geçici uygulamanın getirdiği borçların ödenmesi olmaktadır.

Bugün bu uygulama, yani emperyalist ülkelerde tüketim malları sektöründe makine ve teçhizatın yenilenmesi sürecinde geri-bıraktırlmış ülkelerin ihracatının artırılması politikası en yoğun biçimde Çin'de uygulanmaktadır. Çin mallarının dünya pazarlarındaki tartışmasız üstünlüğü böylesine bir konjonktürün sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Emperyalist ülkelere Çin'e aktarılan eski makine ve teçhizatla sağlanan üretim artışı, dünya pazarlarında tüketim mallarının fiyatlarının düşmesine yol açmakla birlikte, emperyalist ülkelere yenilenen makine ve teçhizatın devreye girmesiyle sona erecektir.

İşte böylesine bir konjonktürde, Türkiye'deki ithalatçı ve ihracatçı tüccarlar paylarına düşeni almaktadırlar. T. Özal dönemindeki ünlü "ihracata yönelik sanayileşme" döneminin bir benzeri yaşanmaktadır. Sonuç ise, 1994 ve 2001 Şubat krizlerinden başka birşey olmayacaktır.

Bu yaz sıcakta ekonomiyi ısıtan emperyalist ülkelerdeki gelişmeler olmaktadır. Emperyalist ülkelere faiz oranlarını yükseltme yönündeki eğilimler bu ısınmanın daha da artacağını göstermektedir.

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com

www.kurtuluscephesi.org

www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN : **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOGMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCI ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]

LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]

